

மலகலகல

பூன் 1973

அகாடமி ரிபப்ளிக் ஓலா

Handwritten signature:
A. Srinivasan

சுதந்திர

40000

தலைவர்களுக்காய் மாது குதந்திர

மை கசிந்து விட்டதா?

பாக்கர் சுப்பர்
குயிங் கசிவதில்லை!

அவனுடைய சரியான விடைகளெல்லாம்
தரங்கெட்ட மலிவான மை கசிந்து பாழாகி
விட்டது. இதைத் தவிர்க்க அவன் பாவித்திருக்க
வேண்டும்...

பாக்கர் சுப்பர் குயிங். பாக்கர் சுப்பர் குயிங் எழுதும்
போதே உலர்ந்து விடும். உடனடியாக மை கசியாது,
மாசு படியாது. குயிங் மட்டுமே சோல்வ்-எக்ஸ்
கொண்டது. சிறப்புக்கெல்லாம் காரணம்
அதுதான்.

பாக்கர் சுப்பர் குயிங் தருவது உன்னத தரச்சிறப்பு
...அதிகச் செலவு ஒரு சில சதங்களே!

TAL 499 A

‘ஆடுதல் பாடுதல் சீர்தீரம்-கவி
யாதிய் னைய கலைகளில்-உள்ளம்
ஈடுபட்டென்றும் நடப்பவர்-நீநர்
ஈனநிலைகண்டு துள்ளுவார்’

கொடி 8

மலர் 62

ஜூன்— 1973

9-வது ஆண்டு மலர்

அடுத்த ஆகஸ்ட் மாத மல்லிகை இதழ் 9-வது ஆண்டு மலராக மலர் இருக்கின்றது என்ற மகிழ்ச்சியான செய்தியை இலக்கிய நெஞ்சங்களுக்கு அறியத் தருவதில் பெருமிதமடைகின்றோம்.

பத்திரிகைக் காகிதத் தட்டுப்பாடு காரணமாக, முன் கூட்டியே மலரின் பக்கங்களைச் சொல்ல முடியாது போனாலும் கூட, காத்திரமான— கனமான— விஷய அடக்கம் நிரம்பியதாக 9-வது மலர் அமையும் என உறுதி கூறுகின்றோம்.

மலருக்கு எழுத ஆர்வமுள்ள இலக்கிய நண்பர்கள் ஜூலை மாதம் 10-ந் திகதிக்குள் எமக்குக் கிடைக்கக் கூடியதாகத் தமது படைப்புக்களை அனுப்பினால் மிகவும் உதவியாக அமையும்.

சந்தா முடிந்தவர்கள் தயவு செய்து சந்தாவைப் புதுப்பித்துக் கொண்டு உதவ முன் வரவேண்டும். எக்காரணங்களைக் கொண்டும் புதுப்பிக்காத சந்தாதாரருக்குத் தொடர்ந்து மல்லிகை அனுப்பப்பட மாட்டாது என்பதைத் தெளிவாகக் கூறிவைக்கின்றோம்.

குறுக்கியல் :

மணக்கும் ‘மல்லிகை’
கதை, பெயர்,
கவிதை, கட்டுரை,
கருத்து,
எல்லாம் ஆக்கியோர்
தனித்துவம்;
பொறுப்பும் அவரே;

அலுவலகம்:

234-ஏ, கே. கே. எஸ். வீதி,
யாழ்ப்பாணம் (இலங்கை)

ரன்பக் — மூட்டைப் பூச்சி கொல்லி

ரன்ரெட் — எலிக் கொல்லி

ரன் இன்செக்ட் கிலர் — சகல பூச்சிக் கொல்லி

ஈவா கொஸ்மெடிக்

சகலவித பேப்பர் பேக்ஸ் சைஸ்கள்

தயாரிப்பாளர்:

அப்துல்லா இன்டஸ்ரீஸ்

அன்

பேப்பர் பேக்ஸ் மெனுபெக்ஷரி

72, பார்பர் வீதி, கொழும்பு - 13'

தொலைபேசி: 33952

மொத்த வியாபாரிகள்

கமிஷன் ஏஜண்ட்

இ. சிற்றம்பலம் அன் கோ.

25, பழைய சோனக தெரு,

கொழும்பு - 12

சொல்லில் அடங்காத சோகம்!

மல்லிகையின் இலக்கியப் பார்வையை — பாதையை — அது ஆரம்பித்த காலம் தொடக்கம் மிக நிதானமாக அவதானித்து வந்தவரும், சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும்பொழுது மல்லிகையின் இலக்கியப் பணி பற்றி கலை, இலக்கிய மேடைகளில் கருத்துச் சொல்லி, ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியின் சரியான திசை வழியைப் பற்றி தமிழக இளந் தலைமுறையினருக்கு எடுத்துச் சொன்னவருமான அருமைத் தோழர் கே. பாலதண்டாயுதம் மறைந்துவிட்டார் என்ற துக்கச் செய்தியை நினைக்கும் பொழுதெல்லாம் நெஞ்சே உருகி, நிதானந் தப்பி வீடுகின்றது,

அரசியல்வாதிகளில் மிகப் பெரிய தியாக சீலர். அரசியல் வாதி என்றளவிற்கு எவ்வளவு காத்திரம் அவரிடம் உண்டோ, அதற்குச் சற்றும் குறையாமல் மிக ஆழமான இலக்கிய விமர்சகர் என்பதையும் இலக்கிய உலகு நன்கு அறியும்.

கடைசியாக அவரைச் சந்தித்து உரையாடிய அந்த இனிமையான உணர்வுகள் இன்னும் மனதைவிட்டு அகலவில்லை. அத்தனை பசுமையானவை அவை.

தமிழகத்திற்கும் — ஈழத்திற்கும் உண்மையான கலை—இலக்கியப் பாலம் எப்படி அமைக்கலாம் — அதுவும் ஒரு வழிப் பாதையாக அல்லாமல், போகவும் வரவும் என்ற முறையில்— இதை எப்படியெல்லாம் சாதிக்கலாம் என ஏழுமணி நேரங்களாக இருந்து திட்டமிட்டுப் பேசி, ஓர் ஆக்கபூர்வமான முடிவெடுத்துச் செயல்பட எண்ணிய சமயத்தில் அவரது பிரிவு மிகப் பெரிய இழப்பு:

இம் மாதம் 23 — 24-ந் திகதிகளில் கோவை மாநகரத்தில் நடைபெற இருக்கும் கலை இலக்கியப் பெருமன்றத்தின் நாலாவது மாநில மாநாட்டில் இங்குள்ள முற்போக்கு எழுத்தாளர்களும் அவசியம் பங்குகொள்ள வேண்டும் என அதன் தலைவர் என்கிற முறையில் நமது நாட்டிற்கு அழைப்பு விடுத்த அந்த அமைப்பின் தலைவர் மாநாட்டிற்குத் தலைமை வகிக்காமல் — திசை கெட்டுச் சிதறி நிற்கும் தமிழக இலக்கியப் பரம்பரைக்குச் சரியான வழி முறைகளைச் சொல்லித் திட்டம் தராமல் — போயே போய்ச் சேர்ந்துவிட்டார்.

எத்தனை பெரிய துரதிஷ்டம் இது!

மரணமடைவதற்குச் சில நாட்களுக்கு முன்னர்தான் இலங்கை வந்திருந்தார். இங்கு அவரது பழைய நண்பர்களையும், பல அரசியல் தலைவர்களையும், குறிப்பாக இலக்கியத் தோழர்களையும் கண்டு, கதைத்து, உரையடி நமக்கெல்லாம் புத்துக்கமும் புதியதொரு சிந்தனையையும் தந்துவிட்டுச் சென்றவர், நமது நெஞ்சக் கருத்துக்களையெல்லாம் தமிழகத்து முற்போக்கு இயக்கங்களுக்கு விளங்கப்படுத்தாமல் சென்றுவிட்டார்.

எதிர்பாராத மன அதிர்ச்சி எமக்கு.

17 ஆண்டுகள் சிறையில் தவம் செய்தவர். தொழிலாள வர்க்கத்தின் நன்மைக்காகத் தனது சுக வாழ்க்கையையே தியாக வேள்வியில் ஆகுதி செய்தவர். அகில இந்தியத் தலைவர் மட்டத்தில் வைத்து எண்ணப்படத் தக்கவர். சிறந்த சிந்தனையாளர். மொழி பெயர்ப்பு வல்லுநர். சிதறிக் கிடந்த தமிழகத்து முற்போக்கு எழுத்தாளர்களை ஒருங்கிணைத்த தமிழ் நாடு கலை இலக்கியப் பெருமன்றத்தின் தலைவர். பாராளுமன்ற உறுப்பினர். ஈழத்துக் கலைஞர்களுடன் நீண்ட காலமாகத் தொடர்பு கொண்டு, எமது ஆத்மக் குரலை அதன் ராக பாவத்துடன் சரியாகப் புரிந்து கொண்டவரான இந்தத் திருமகனின் இழப்பு, தமிழகத்திற்கல்ல, இந்தியாவிற்கல்ல, நமக்கும் மிகப் பெரிய இழப்பே என்பதை உணர்வு பூர்வமாக உணர்ந்துள்ளோம்.

இந்தத் துக்கத்தை யாரிடம் போய்ச் சொல்வது?— நாம் சொல்ல நினைப்பவர்களெல்லாம் சோகத்தில் துடிக்கிறார்களே.

இந்தப் பாரிய சோகத்தினால் தாக்கப்பட்டுள்ள தமிழ் நாட்டு முற்போக்கு இலக்கிய நண்பர்களின் ஆழ்ந்த துயரத்தை நாம் புரிந்துகொள்கின்றோம். யாருக்கு யார் ஆறுதல் சொல்வது? எமது வலுவான கரங்களை உங்கள் கைகளுடன் இணைத்துப் பிடிக்கிறோம்.

அந்தச் செயல் வீரன் நமக்குக் கற்றுத் தந்துள்ள பாடத்தை — 'உழைக்கும் வர்க்கத்துக்காக அயராது செயல்படுவோம்!' என்ற தாரக மந்திரத்தை ஏந்திப் பிடித்தபடி, செயலாற்ற முனைகின்றோம்.

சரித்திரத்தில் தனது புனித நாமத்தைச் செதுக்கிவிட்டு மறைந்து போன நமது தோழனுக்குச் செய்யும் கைங்கரியம் இது வாகத்தான் இருக்க முடியும்.

அண்ணை மரபு தவறாமல்
நாட்டுக் கூத்தை மதித்து, ஆடி
வரும் பழங் கலைஞர்களில் ஒருவர்

‘பூந்தான்’ என அழைக்கப்
பெறும் இவரது பெயர் - ம. யோசேப்பு
நாமத்துக் கலை உலகில் கிறித்தவர்
களின் பங்கைச் செலுத்துபவர்க
ளில் குறிப்பிடத்தக்கவர்.

கடந்த அரை நூற்றாண்டு கால
மாக நாட்டுக் கூத்துக்கே தன்னை
அர்ப்பணித்து, அக் கலை இம் மண்
னிலிருந்து அழியாமல் பாதுகாப்
பவர்.

அக் கலையை மதிக்கும் அடை
யாளமாக அதனைப் பாதுகாப்பவர்
உருவத்தை அட்டையில் பொறிக்க
கின்றோம்

1961

— ஆசிரியர்

ஜே. எம். இராசு

1961-ம் ஆண்டு யாழ் மத்
திய கல்லூரியில் யாழ் பிரதேச
கலாமன்றத்தினரால் ஒரு நாட்
டுக் கூத்து கலைவிழா நடத்தப்
பெற்றது. இவ்விழாவிற்கு நாட்
டின் சகல பாகங்களிலும் இருந்து
தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்ற அண்
ணை மரபானவர்களது நாட்டுக்
கூத்துக்கள் இடம் பெற்றன.

இதில் முதல் இடம்பெற்ற
நாட்டுக் கூத்தாக திரு. ம.
யோசேப்பு அவர்களது ‘சங்கிலி
இராசன்’ நாட்டுக் கூத்து தேர்ந்
தெடுக்கப்பெற்று தங்கப்பதக்கம்

வழங்கி கௌரவிக்கப் பட்டது.
அச்சமயம், இவரை மேடையில்
அறிமுகப்படுத்திய முன்னாள்
யாழ். அரசாங்க அதிபர் திரு.
எம். ஸ்ரீகாந்தா அவர்கள், இவ
ரது கலைத்துறைச் சேவையைப்
பாராட்டிப் பேசி, ‘பூந்தான்
யோசேப்பு’ என்று கூறினாலேயே
நாடக உலகில் இவரை இனம்
கண்டுகொள்ள முடியும் என்று
குறிப்பிட்டார். இச்சமயம் அவ்
விழாவில் பார்வையாளனாகக்
கலந்துகொண்ட எனக்கு ‘பூந்
தான்’ என்னும் பட்டம் இவ

ருக்கு எப்படி ஏற்பட்டது என்பதை அறிய வேண்டும் என்ற ஆவல் முகிழ்ந்தது. அவரைச் சந்திக்கும் வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டேன். அச்சந்திப்பின் போது அவரது நாடக உலக சேவைகளையும், ஆற்றிய தொண்டுகளையும், அனுபவங்களையும் அறிந்து கொள்ள ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது.

1926-ம் ஆண்டு 'சஞ்சவான்' நாட்டுக் கூத்தில் ஏரோதிராசன் வேடம் தாங்கி நடித்ததின் மூலம் கலையுலகில் அடியெடுத்துவைத்துத் தனது கலைச்சேவையை ஆரம்பித்த இவர் அன்று முதல் இன்றுவரை நமது நாட்டின் பல பகுதிகளுக்கும் சென்று ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட நாடகங்களையும் நாட்டுக் கூத்துக்களையும் மேடையேற்றி நடித்து கலையுலகில் பெயர் பெற்ற பெரியவர்கள் வரிசையில் ஒருவராகத் திகழ்ந்து வருகின்றார்.

யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் கொய்யாத்தோட்டம் என்னும் இடத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர், சுத்தோலிக்கிறிஸ்துவ சமயத்தைத் தழுவிய பக்தியுள்ள ஓர் குடும்பத்தின் தலைவராகவும், ஊரவர்களினால் 'பூந்தான் யோசேப்பு' எனச் செல்லமாக அழைக்கப்பட்டு, எத்தகைய கலைவிழாக்களிலும் கலந்து கொண்டு ஆலோசனைகள் வழங்கவும் சுற்றுக் கொடுக்கவும் உள்ள பிரதம ஆலோசகராகவும் திகழ்ந்து வருகிறார்.

இவரது நாடகங்களில் பழைய நாட்டுக் கூத்து இரசிகர்கள் இன்னும் மறக்கமுடியாமல் பேசிவரும் நாட்டுக் கூத்துக்களில் எஸ்தாக்கியார், கருங்குயில் குன்றத்துக் கொலை, சங்கிலி இராசன், சஞ்சவான், தேவசகாயம் ஆகியன குறிப்பிடத்தக்க நாடகங்களாகும்.

1927 ல் தேவசகாயம்பிள்ளை நாட்டுக்கூத்தில் இராச வேடம் தாங்கி இவர் நடித்துக் கொண்டிருக்கும் சமயம், மந்திரிவேடம் தாங்கி இவர்க்கு பதிலிறுத்துப் பாடி நடித்தவர் தமது பாட்டின் கடைசியிரியில் 'பொங்கு சத்திய வேதம் புகுந்தான் அறிவீரே' என்பதற்குப் பதிலாக, 'பொங்கு சத்திய வேதம் பூந்தான் அறிவீரே' என்று பாடிவிட்டார். இதிலிருந்து மக்கள் இவரை 'பூந்தான் அறிவீரே' என அழைக்கத் தொடங்கி, அதுவே கடைசியில் இவர்க்கு கலையுலகில் 'பூந்தான்' என்னும் பட்டமாக நிலைக்கும்படியாகிவிட்டது. இந்த உயத்திரை உலகில் சினிமா நடிகர் சிவாஜி கணேசனுக்கு நடிகர் திலகம் என்னும் பட்டம் எப்படியோ, அப்படியே திரு. ம. யோசேப்பு அவர்களுக்கும் பூந்தான் என்னும் பட்டமும் மிகவும் பொருத்தமாக அமைந்துவிட்டது மட்டுமல்ல, இவர் பெயருடன் இணைந்துவிட்டது.

யாழ்ப்பாணப் பிரதேச கலாமன்றத்தின் சிபார்சின் பேரில் இலங்கை வாடுவிலியில் நாட்டுக் கூத்துக்களை தயாரித்து ஒலிபரப்புவதற்கு இயக்குநராகத் திரு. ம. யோசேப்பு அவர்களை நியமித்தனர். 1961 முதல் 1968 வரை எட்டு நாட்டுக் கூத்துக்களைத் தயாரித்து இலங்கை வாடுவிலியில் ஒலிபரப்பியமைக்காக, யாழ்ப்பிரதேசக் கலாமன்றத் தலைவர் இ. பி. இராசையா அவர்களால் 'நாட்டுக்கூத்துக் கலைஞன்' என்னும் பட்டம் இவர்க்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது.

இவர்க்கு நாடகசிரோன் மணி, நாடக கலாநிதி, நாட்டுக் கூத்துச் சக்கரவர்த்தி, கலைஞான பூபதி ஆகிய கௌரவப் பட்டங்

கள் இவரது கலைச் சேவையைப் பாராட்டிக் கிடைக்கப் பெற்றுள்ள பட்டங்களாகும். இவருக்கு இத்தகைய பட்டங்களெல்லாம் கிடைக்கப்பெற்ற போதிலும் 1973-ல் கொய்யாத்தோட்டம் கிறிஸ்து இராசா கோவில் முன்றலில் நாவாந்துறை, குருநகர், பாஷையூர், சண்டிக் குளி, கொய்யாத்தோட்டம் ஆகிய பகுதிகளைச் சேர்ந்த தேர்ந்தெடுக்கப்பெற்ற கலைஞர் களைக் கொண்டு நடிக்கப்பட்ட 'மலைமேற் கொலை' என்னும் நாட்டுக் கூத்துக்குத் தலைமை வகித்த மகா வந்தனைக்குரிய யாழ். பிஷப் தியோகுப்பிள்ளை ஆண்டகை அவர்களினால், திரு. ம. யோசேப்பு அவர்களினது நடிப்புத் திறமையைப் பாராட்டி அதே மேடையில் வைத்துத் தங்கப்பதக்கம் சூட்டியதையும், இதே வருடம் யாழ். வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் மேடையேற்றப் பெற்ற 'ஞானசௌந்தரி' எனும் நாட்டுக்கூத்தில் நடித்தமைக்காக, ஆண்டகை அவர்கள் அதே மேடையில் வைத்து 'கலைஞான பூபதி' எனும் பட்டத்தைச் சூட்டி, பொன்ஓடை போர்த்துக் கௌரவித்ததையும் தமது வாழ்நாளில் மறக்கமுடியாத பெரும் பாக்கியமாகச் கருதும் இவர், இதுவே தமது நாடக உலக சேவைக்கு கிடைக்கப் பெற்றுள்ள மிக உயர்ந்த கௌரவம் என நினைவு கூருகின்றார்.

ஒரு கலைஞனுக்கு அவன் எத்தகைய சாதனைகளைப் புரிந்திருப்பினும் தான் விரும்பும் தக்கவர் மத்தியில் இருந்து கிடைக்கப் பெறும் பாராட்டே விலைமதிக்க முடியாத செல்வமாக கருதுவதை திரு. ம. யோசேப்பு அவர்களினது கூற்றில் இருந்து உணர்ந்து கொள்ளமுடியும்.

திரு. யோசேப்பு அவர்கள் 70 வயதை இன்று தாண்டிவிட்ட போதிலும் கூட, ராஜகம்பீரம் கொண்டு மிகவும் சுறுசுறுப்பாக இயங்கி வருவதையும், சதா எச்சமயமும் நாட்டுக்கூத்துப் பாடல் களை முணுமுணுத்துக் கொண்டு கலையுணர்வுடன் பேசி வருவதையும் அவதானிக்கும் பொழுது பழைய மன்னர்களின் பாத்திரங்களைப் பிரதிபலித்து நடித்து நடித்து அவற்றுடன் ஒன்றிவிட்ட நிலைமையை நாம் அவதானிக்க முடிகிறது. அந்தளவிற்கு அவர் கலையுலகில் தன்னை ஒன்றிணைத்துப் பிணைத்துக் கொண்ட பெயர் பெற்ற நாட்டுக் கூத்துக் கலைஞராவார்.

'இயல், இசை, கூத்து எனும் முத்தமிழும் சேர்ந்ததுதான் கலை. ஆடல், பாடல், நடித்தல் இவை மூன்றும் சேர்ந்த கூத்தில் இன்று ஆடலுமில்லை, பாடலுமில்லை. வெறும் நடித்தல் மட்டுமேதான் இருக்கிறது. இன்றை இளைஞர்கள் தமது சொந்தக்குரலில் பாடி நடிக்க முன்வருவதில்லை. வெறும் சினிமா மோகத்தால் அள்ளுண்டு போன இளைஞர்கள் கூத்தின் தனிச்சிறப்பையும் இசையின் பெருமையையும் சேர்த்து ஆடும் கூத்தின் மகிமையை உணராதது விடுவார்களானால் எமது நாட்டுக் கூத்துப் பரம்பரை மறைந்துவிடுவது திண்ணம். எனவே எமது நாட்டு இன்றைய தலைமுறை இளைஞர்கள் சொந்தக் குரலில் பாடி ஆடி நடிக்க முன்வர வேண்டும்'

தனது உள்ளத்தை அரித்துக் கொண்டிருந்த வேதனைக்கு சொல் உருவம் தந்து அவர் பேசும்போது இப்படியாகத் தான் தனது கருத்தைச் சொல்வார்.

மணிக் கரங்கள்

பல ஊர்களில் இருந்து முன் பின் தெரியாதவர்கள் எல்லாம் மல்லிகை வளர்ச்சியை மனதில் கொண்டு தமது அன்புக் காணிக் கையைச் செலுத்த முன்வருகின்றார்கள். உற்சாகமாகக் கடிதம் எழுதி, தமது அன்பளிப்பைத் தருகின்றனர். அவர்களின் நல் லெண்ணத்தை என்றும் மனதில் இருத்தி, மல்லிகை எக்காலத்தி லும் பாதை தவறாமல் உங்களது பத்திரிகையாக இருக்க ஆவன செய்வோம் என உறுதி உறுகின்றோம்.

பி. மகாலிங்கம் நாவலப்பிட்டி.	— 25-00
இ. இராசரெத்தினம் கட்டைப்பிராய், யாழ்ப்பாணம்.	— 10-00
எம். எச். எம். சம்ஸ் திக்குவெல்லை.	— 8-00
எம். ஜே. எம். அன்வர்கான் 14, தங்கால ரோட், அம்பாந்தோட்டை.	— 6-00
ஆ. க. சி. கந்தசாமி பெரிய தோட்டம், அல்வாய்.	— 5-00
எம். எவ். எம். அஸ்ஹர் பலாவி ஆசிரியர் கலாசாலை, வயாவிளான்.	— 5-00

வானம்பாடிகளுள் ஒருவரும்
சிறந்த முற்போக்குக் கவிஞருமான—

திரு. சு. அரங்கராசன் எம். ஏ.
(அக்கினி புத்திரன்) அவர்களுக்கும்

செல்வி. வசந்தா பி. ஏ.
அவர்களுக்கும்

சென்ற — 18- 5- 73 அன்று கோவை அய்யண்ண கவுடர் கல்யாண மண்டபத்தில் மிகச் சிறப்பாகத் திருமண விழா நடை பெற்றது. இலக்கிய நண்பர்கள் பலர் வந்திருந்து மணமக்களை வாழ்த்தினர். நமது நாட்டு இலக்கிய நண்பர்கள் சார்பாக மல் லிகை புது மணத் தம்பதிகளை நெஞ்சார வாழ்த்துகின்றது.

— ஆசிரியர்

ஒரு போஸ்ட் மாஸ்டரும்

ஒரு டயறியும்

பா. ரத்நசபாபதி அய்யர்

‘மெயில் வந்துவிட்டது’ என்று கூறிக்கொண்டு பீயோன் ஒருவன் ஓடிவந்தான். பீடி, சிகரட் புகைத்துக் கொண்டும் வம்புக்கதைகள் அளந்த தபால் சேவகர்களும் உதவியாளர்களும் கதைகளை நிறுத்திக் கொண்டனர். மார்கழி மாதம் என்றாலே தபால் கந்தோருக்கு வேலைகள் அதிகம். ‘கிறிஸ்மஸ் புதுவருட வாழ்த்துக்கள்’ என்று வகை வகையான கவர்கள் வந்து குவிந்து கொண்டிருக்கும். பதிவுத் தபால்கள், பார்சல்கள், கடிதங்கள், ஏயார் மெயில்கள்.

மெயில் வானில் வந்த பீயோனும் கந்தோர் பீயோனுமாக தபால் பொதிச்சாக்குகளைக் கொண்டு வந்து எறிந்தார்கள். பொதிகள் எல்லாம் வந்து சேர்ந்ததற்கு அடையாளமாக மெயில்காட் வந்து கொண்டிருந்தான்.

‘ஆயுபோம் மாஸ்டர்’ என்று வணக்கம் தெரிவித்தான் அவன்.

‘ஆயுபோம் சுப உதாஸன வேவா’ என்று நானும் காலே வணக்கம் தெரிவித்தேன். வந்திருந்த தபால் பொதிச்சாக்குகளை கணக்கு எடுத்துக்கொண்டேன். அவனுடைய குறிப்புப் புத்தகத்தில் கையொப்பமிட்டேன்.

‘மாஸ்டர் அபி கீலா என்னங்’ என்று தான் போய்வருவதாகக் கூறிக்கொண்டு மெயில் காட்போய்க்கொண்டிருந்தான். அவன் பின்னால் மெயில் பீயோனும்.

இனி சுமார் ஒன்றரைமணித்தியாலங்களுக்கு வேலை. கந்தோர் ஒரு பிடிக்கத் தொடங்கிவிட்டது.

‘டேட் ஸ்ராம்ப் மாத்தியா கிவிட்டதா’

‘இல்லை மாஸ்டர் இப்ப மாத்தித் தாரன்’ என்று தலையைச் சொறிந்து கொண்டான் பீயோன் கந்தசாமி.

‘மாஸ்டர் அபி மெயில் கப்பன்னங்’ என்று தாங்கள் மெயில் சாக்கை வெட்டி வேலை தொடங்க ஆயத்தமாக இருப்பதாக கூறினான் பியசேன்.

‘பொட்டக் இன்ன. தவம டேட் ஸ்ராம்ப் மாறுகொற நத்த. கந்தசாமியட அத கம் மலிவாகே’ என்று கந்தசாமியின் சோம்பல் தன்மை கட்டிக் காட்டி மெயில் வெட்டப் போனவனை நிறுத்தினேன்.

‘மாஸ்டர் மென்ன கரி’ என்று வேலை மூடிந்து விட்டதாகக் கூறிக்கொண்டு கந்தசாமி திகதி முத்திரை அடித்த புத்த

கத்தைக் காட்டினான். எ என்ற ஆங்கில எழுத்தும் அன்றைய திகதியும் இருந்தது.

‘மாஸ்டர் ரெடித? என்றான் பியசேன.

‘ஓ கே’ என்று சொல்லி விட்டு, என்பார்வையை அகலப் படுத்திக் கொண்டேன்.

பியசேன மெயில் சாக்கை வெட்டினான். முகவரிச் சீட்டையும். ஈயத்தாலான சில் ஐயும் சரி பார்த்துக்கொண்டு அருகில் வைத்துக்கொண்டேன். பார்சல் சாக்கை கொல்வின் வெட்டிக்கொண்டிருந்தான். மெயில் சாக்கிலிருந்து லெட்டர் பில்லுடன் இருந்த கடுகதி அன்பேயிட் கடிதங்களையும் எடுத்துத் தந்தான். மற்ற மெயில் சாக்குகளையும் வெட்டிக் கொட்டி விட்டான் எல்லா சேவகர்களும். தபால்களை அடுக்கத் தொடங்கினார்கள். அடுக்கிய கடிதங்களை எம். எஸ். ஓ விடம் கொடுத்தார்கள். அவன் தபால்களைத் தெரியத் தொடங்கினான். பிரதேசவாரியாக, ஒழுங்கை, இடம் வத்தை இப்படி பிரித்துப் போட்டுக் கொண்டிருந்தான். ‘மாஸ்டர் முணு பாக் எழுதி இருக்குத்தானே? இரண்டு பாக்தானே இங்கு வந்ததுதானே’ என்று தனக்குத் தெரிந்த தமிழில் பியசேன சொல்லிக்கொண்டு லெட்டர் பில்லைக் காட்டினான்.

‘மெயில் கட்டத் தெரியாமல் எப்ப பார்த்தாலும் ஏதாவது கரச்சல்தான்’ என்று முணு முணுத்துக்கொண்டு எழுந்தேன்.

‘முணு வர இல்லை யா? இரண்டுதானே வந்தது’

‘இரண்டுதானே வந்தது என்றான் பியசேன.

‘சரி, சேவீஸ் அடிக்க வேணும். சேவீஸ் பாட் ஓன. பெரேரா கெனத்தென்ட்’ என்று சேவீஸ் பாட்டை எடுத்துத் தரச்சொல்லிக் கொண்டு வந்திருந்த றிஜிஸ்டர் பாக்கைப் பார்க்க நடந்து சென்றேன். காலில் ஏதோ தடக்குப்பட்டது. கந்தோரில் தடக்குப்படுவதும் மிதிபடுவதும் கடிதங்களும் பார்சல்களும் தானே! எனினும் எனது காலில் தடக்குப்பட்டது இரண்டுக்கும் இடைப்பட்டது போன்ற ஓர் உணர்வு. பார்த்தேன் அது தடித்த ஒரு அட்டைப் பெட்டி. பிறநாட்டுச் சாமான்; குனிந்து எடுத்தேன், ஒருகளைம் ‘இது டயறியாக இருக்கும்’; மறுகணம் ‘சின்ன அழகான மேசைக் கலண்டராக இருக்கும்’ என்று யோசித்தேன்.

‘மென்ன மாஸ்டர், சேவீஸ் பாட்’ என்ற சத்தம் கேட்டு நான் திரும்பிப் பார்த்தேன். பெரேரா சேவீஸ் ‘பாட்’ டை எனக்கு நீட்டிக் கொண்டிருந்தான். கையில் இருந்த பெட்டியை மேசையை நோக்கி எறிந்துவிட்டு சேவீஸ் பாட்டை வாங்கிக் கொண்டேன். மேசையில் அது விழுந்து ‘தடால்’ என்ற சப்தத்தை எழுப்பியது. கார்பன் வைத்து சேவீஸ் எழுத வேண்டுமானபடியால் திரும்பவும் பெரேராவிடம் கார்பன் கொண்டு வரச் சொல்லவில்லை. எனது மேசை லாச்சியுள் கார்பன் இருந்தது. ‘அந்தக் காப்பை வைத்து சேவீஸ் எழுதலாம்’ என்று நினைத்துக் கொண்டேன். ‘மேசையில் போய் இருந்து எழுதினால் கார்பனை எடுக்கும் சாட்டில் அந்த அட்டைப் பெட்டியையும் லாச்சிக்குள் போட்டு விடலாம்’

'சேவீஸ் பாட்' என்டால் கார்பனும் கொண்டு வந்து தர வேண்டும். அதுதான் முறை' சோல்விக்கொண்டு மேசையில் இருந்து வாச்சியை திறந்து கார்பனை எடுத்துக் கொண்டேன். யாரும் கவனிக்காத விதமாக, அந்தப் பெட்டியை மேசையில் இருந்து வாச்சியுள் தட்டுத்தவறி விழுந்த விதமாக விழுத்திக் கொண்டேன். 'அப்பாடா' என்று ஒரு பெருமூச்சு.

சி. பி. எம். மெயிலுக்கு சேவீஸ் எழுதி அதன் மூலப் பிரதியை கவுண்டருக்கு அனுப்பினேன். லாச்சியைத் திறந்து கார்பன் தாளையும் சேவீஸ் 'பாட்' டையும் உள்ளே வைத்தேன். உள்ளே நான் தள்ளிய அட்டைப் பெட்டி என்னைப் பார்ப்பதற்கு வெட்கமடைந்து பிறமுதுகை எனக்குக் காட்டியது. 'டயறியோ கலண்டரோ தெரியவில்லை. எதுவாலு' என்ன எனக்குப் பயன் படும்' என்று எண்ணிக் கொண்டேன். 'யாரும் பார்த்தார்களோ' என்று எனக்குள் ஒரு பயம்.

லெட்டர் பில்லுடன் வந்திருந்த அவசரக் கடிதங்களையும், அன்பேயிட். கடிதங்களையும் எழுதி முடித்தேன். 'அவளும், 'உங்களுக்கு ரண்பர்கள் டயறியாரும் தந்தால் எனக்குத் தாருங்கோ, உங்கள் நினைவாக என்னுடன் இருக்க' என்று எனக்குச்சொன்னவர் அல்லவா? என்று எண்ணிக் கொண்டேன். 'இது டயறியாக இருந்தால் கட்டாயம் கொடுக்கவேண்டும். 'அன்புக்கு என் அன்பு' என்று முத்து முத்தாய் எழுதிக்கொடுக்க வேண்டும்' என்று எண்ணிக் கொண்டேன்.

'வி. வி. பி. யைத் தரட்டாம்' என்றான் பண்டா. அப்

பொழுதுதான் 'பார்சல்களை இன்னும் எழுதவில்லை. என்ற ரூபகம் வந்தது. புத்தகத்தில் எழுதத் தொடங்கினேன். எனது பெயருக்கும் ஒரு பார்சல் இருந்தது. 'யார் அனுப்பியது?' என்று பார்த்தேன். வீட்டிலிருந்து வந்திருந்தது. 'வெள்ளிக் கிழமை பிறந்தநாள் எனக்கு. அதற்காகவே பலகாரம் செய்து அனுப்பி இருக்கிறார்கள்' பார்சலை முகர்ந்து பார்த்தோன். ரசித்துக்கொண்டு இருக்க முடியவில்லை. வேலை அதிகம் இருந்தது. 'இன்று பார்சல் வந்ததும் நன்மைதான். பார்சலுடன் நான் எடுத்துவைத்த அட்டைப் பெட்டியையும் கொண்டு போகலாம். யாரும் சந்தேகப்பட மாட்டார்கள்' என்று எண்ணி சந்தோஷப்பட்டேன். பார்சல் வேலைகள் ஒருவாறாக முடிந்தது. றிஜிஸ்டர் பாக்கை வெட்டித் தொடங்கினார்கள். நான் வி. வி. பி. யை எடுத்து பண்டாவிடம் கொடுத்தேன். வி. வி. பி. பார்சலுக்காக குணதாஸ் மாஸ்டர் அடுத்த அறையில் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

'இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் றிஜிஸ்டர் தபால்களை அனுப்புகிறேன் என்று சொல்லு' பண்டாவிடம் கூறிவிட்டு றிஜிஸ்டர் பாக் வெட்டப்படுவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். 'வருகிற வெள்ளிக்கிழமை பிறந்தநாள். அவளின் வீட்டுக்குப் போகவேண்டும். அவளுக்குத் தெரியும் நான் கட்டாயம் வருவேன் என்று. அந்த நேரத்தில் அவளுக்கு டயறியைக் கொடுக்கலாம்'

'இன்று பதிவுத் தபால்கள் குறைவு' என்று பார்சலை வெட்டியவன் மெதுவாய்ச் சொன்

னன். திகதி முத்திரை அடித்து
எண்ணிக் கணக்கிட்டு 'சரியாக
இருக்கிறது' என்றான்.

'குணதாஸ மாத்தையாவி
டம் கொண்டுபோய்க் கொடு'
என்றேன்.

சிறிது இடைவேளை கிடைத்
தது. இன்னும் ஒரு வேலை மட்
டும் உண்டு. அது உபதபாற்
கந்தோர்களுக்கு அனுப்பவேண்
டியவைகளை அனுப்புவதாகும்.
அந்தவேலை தொடங்க சுமார்
முப்பது நிமிடங்களாவது செல்ல
வேண்டும்.

தபால் சேவகர்கள் தங்கள்
பகுதி தபால்களைக் கவனமாக
ஒழுங்காக்கிக் கொண்டிருந்தார்.
கள்.

'அந்த டயறியை பிறந்த
நாள் பரிசாகக் கொடுக்கும்
போது நானும் அவளிடம்
இருந்து ஏதாவது பரிசு பெற
வேண்டும். அவள் பரிசு தரா
விட்டாள் எடுத்துக்கொள்ள
வேண்டியதுதான்' யாரும் என்
னைக் கவனிக்கவில்லை. 'பெட்
டியைத் திறந்து அது டயறியா
அல்லது கலண்டரா? எடுத்துப்
பார்ப்போம்'

லாச்சியை இழுத்துத் திறந்
தேன். அட்டைப் பெட்டியின்
பின்பக்கம் தெரிந்தது. வெளி
யில் எடுக்காமலே லாச்சியுள்
வைத்துக்கொண்டு திறந்து
பார்க்க எண்ணினேன். சிகரட்
பெட்டி மாதிரியே திறக்க
வேண்டி இருந்தது. திறந்தபின்
எடுத்துப் பார்த்தேன். 'ஹப்பி
நியூ இயர் 1973' என்று இருந்
தது. பார்த்தவுடனேயே அது
டயறி இல்லை என்று தெரிந்தது.

'டயறியாய் இருந்தால்
அவளுக்குக் கொடுத்து இருக்க
லாம். இது கலண்டராய் இருக்
கும்' நான் பக்கங்களைப் புரட்டு
கிறேன். அது மேசைக் கலண்
டர். ஒவ்வொரு கிழமைக்கும்
ஒவ்வொரு படம். பிக்ஸர்
போஸ்காட்போல் இருந்தது
ஒவ்வொரு படமும். நான் படங்
களைத் தட்டிப் பார்த்துக்கொண்
டிருந்தேன்.

'அவள் டயறி தானே கேட்
டவள். இதை நான் மேசையில்
வைத்துக்கொண்டால் வடிவாய்
இருக்கும். இதைப் பார்க்கப்
பார்க்க கற்பனை ஊறும். கற்ப
னையில் கதைகள் எழுதலாம்.
காதலியைப்பற்றி கவிதைகளும்
பாடலாம்'

யாரோ வருவது போன்ற
சத்தம். சடாரென லாச்சியை
தள்ளி மூடிவிட்டேன். நிமிர்ந்
தேன். பியோன் தேநீர் வாங்க
வெளியில் போய்க்கொண்டிருந்
தான். அவனைக் கூப்பிட்டு எனக்
கும் தேநீர் வாங்கிவரக் காசு
கொடுத்தேன்.

'இந்தக் கலண்டரை அவ
ளுக்குக் கொடுத்தால் தனது
மேசையிலோ அல்லது வாடு
லிப் பெட்டியின் மேலோ வைப்
பாள். அதனைப் பார்க்கப்
பார்க்க அவளுக்கு என் நினை
வைத் தூண்டிக்கொண்டிருக்கும்.
இதை அவளுக்கே பரிசாக
அளிக்க வேண்டும்'

தேநீர் வாங்கப் போன
பியோன் எனக்கு முன் வந்து
தேநீர்க் கிளாசை வைத்துவிட்
டும் போனான். தேநீருக்கு சீனி
கொஞ்சம் குறைவுதான். சூடித்
துவிட்டுக் கிளாசை மேசையில்
வைத்தேன். கலண்டரை எடுத்
துப் பார்க்க வேண்டும் என்ற
எண்ணம் வந்தது. அதைப்

பார்த்துக் கொண்டிருக்க
கிளாஸ் எடுக்க பியோன் வரக்
கூடும். ஆதலால் பியோனைக்
கூப்பிட்டு கிளாசைக் கொடுத்தேன். அவன் போனதும் கலண்டரை மறுபடியும் பார்க்க வேண்டும்போல் இருந்தது. முன்போலவே பார்த்தேன். ஒவ்வொரு பக்கமாகவே பார்த்துக்கொண்டு போனேன். ஒரு படத்தில் ஒரு ஜோடி. இருவரும் அருகருகே அமர்ந்து இருக்கின்றனர். மாலைச் சூரியன் மறைந்து கொண்டிருக்கிறது. இருவரது நிழல்களும் முன்னால் நீண்டு விழுந்து இருக்கிறது. அவர்கள் அந்த ஒருங்கிணைந்த தங்கள் நிழல்களை பார்த்து புன்னகை பூப்பதுபோல் இருந்தது.

‘இந்தப் படத்தை அவள் பார்க்கும்போது நாங்கள் கண்டிவாவிக்கரையில் இருந்த நினைவு வரும்’

நான் பக்கங்களைத் தட்டிக் கொண்டிருந்தேன். கடைசிப் படம். கிறிஸ்மஸ் பப்பாவின் படம். அதற்கு அடுத்து மொத்தமான காட்போட். அதில் ஏதாவது படம் போட்டிருக்க

லாம். அல்லது வீளம்பரம் போட்டிருக்கலாம் என்ற எண்ணத்தில் படத்தைப் புரட்டினேன். எனது கண்களுக்கு ஆங்கிலத்தில் எழுதி இருந்த ‘பிறம் டி’ என்ற இரண்டு ஆங்கிலச் சொற்களும் தான் தெரிந்தன.

தலை சுற்றியது எனக்கு. கலண்டரை பழையடி அந்த அட்டைப் பெட்டிக்குள் வைத்தேன். லாச்சியுள் இருந்து எடுத்து மேசையின்மேல் வைத்தேன்.

‘இது என்ன பக்கம் ஒன்று மேசையில் இருக்கிறது? யூனியே சிற்றிக்கு அட்ரஸ் பண்ணி இருக்கிறது’ என்று பெரிதாகக் கத்தினேன்.

அதனை விநியோகம் செய்ய வேண்டிய பியோன் என்னை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தான் அவனது கண்கள் என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. அந்தக் கண்களை நான் சந்திக்க சக்தி அற்றவனாக குனிந்து கொண்டேன். ★

புதிய சந்தா விபரம்

ஆண்டுச் சந்தா	7-00
தனிப்பிரதி	-50
இந்தியா, மலேசியா	10-00

நம்பிக்கைகள்

நம்பிக்கையற்றன

லெ. முருகபூபதி

மேசையில் குப்பிலாம்பு எரிந்து கொண்டிருக்கிறது. ஜோசப் படித்துக்கொண்டிருக்கிறான். பரீட்சைக்கு இன்னும் நான்கு மாதங்கள். எல்லாப் பாடங்களிலும் தேறிவிடலாம் என்ற நம்பிக்கை அவனுக்கு. அவனது நம்பிக்கை வெற்றி பெற அவன் தாய் அன்னம்மா துணையாகிறாள். தன்மகன் படித்துப் பட்டம்பெற வேண்டும். கோட்டும், சூட்டும் அணிந்து தெருவில் போகவேண்டும் என்று அவளுக்கு ஆசை.

தனக்கு இருப்பது ஒரே மகன்தானே. வேறு பிள்ளைகளும் இல்லையே. இவன் ஒருத்தனை நன்றாகப் படிக்கவைத்து அவனை ஓர் அரசாங்க உத்தியோகத்தானாக வேண்டும்—அவன் மாதம் முடிய சம்பளப்பணத்தை ரொக்கமாகக் கொண்டுவந்து தன் கையில் தரவேண்டும். அக்காட்சியைக் கண்டு தன் உள்ளம் பூரிப்படைய வேண்டும்—இப்படியான எதிர்காலக் கனவுகளை

அன்னம்மா சுற்பனை செய்வதுண்டு. அதில் இன்பமான சுகம் இருப்பதாகவும் உணர்கிறாள்.

தன் மகன் ஊர் சுற்றியலை யாமலும், கெட்டவர்களுடன் சேர்ந்துவிடாமலும் இருக்க வேண்டுமென்று மிகக் கண்டிப்புடன் கண்காணிக்கிறாள். தன் செயல்முலம் அவளை—அத் தெருவில், தன் உறவினர்களுக்கிடையில், ஒரு கல்விமானாக, மற்றவர்களைவிட ஒழுக்கத்தில் சிறந்தவனாக வரவேண்டும் என்று அவள் விரும்புகிறாள்.

பரம்பரை பரம்பரையாக எல்லோருமே கடலுக்கு வலையைத் தூக்கிக்கொண்டு போவதை அவள் விரும்புகிறவில்லை. அவள் தகப்பன், பாட்டன், கணவன்—கணவனின் முந்தாதையர்..... எல்லோருமே கடலை நம்பி வாழ்ந்தவர்கள். தன் மகனுக்குப் பின்னர் வரவிருக்கும் சந்ததியாவது இந்நிலைக்கு ஆளாகிவிடக் கூடாது என்ற அசாதாரணமான எண்ணம் அன்னம்மாவுக்கு.

ஆனால்..... அவள் கணவன் சூசை அப்புவிற்கோ இதைப் பற்றியெல்லாம் கவலை இல்லை. அவனுக்கு அதுபற்றி சிந்திக்கவும் நேரமில்லை.

நடு இரவில் கடலுக்குப் போய்-மறுநாள் காலையில் திரும்புவதும் கொண்டுவந்த மீனை வியாபாரத்திற்கு கொடுப்பதும் வரும் வழியில் கள்ளத்தவற்றினையில் கூட்டாளிகளுடன் ஒருகும் மாளமும், தன் நாளாந்தக் 'குடி' க்குத் தேவையானது போக மிகுதியை மனைவியிடம் கொடுப்பதும், பகல் சாப்பிட்டுவிட்டு வழக்கமான உறக்கத்தில் ஆழ்ந்து எழும்புவதும்,

மாலையில் கடற்கரை சென்று அன்றைய இரவுக்குப் போக ஆயத்தம் செய்வதும், மீண்டும் ஒருமுறை கள்ளுத்தவறையில் ஒரு 'ஆட்டம்' ஆடிவிட்டுவந்து இரவு சாப்பாட்டுக்குப் பிறகு வரப் உளறியபடியே தூங்கிவிடுவதும், தேவமாதா கோயிலில் இரவு இரண்டுமணிக்கு எழும் மணியோசையில் அடித்துப் புரண்டு எழும்பி பந்தவிளக்குடன் கடலுக்கு நடைபயக்கட்டவும் பொழுது சரியாக இருந்தது சூசை அப்புவுக்கு.

தன் மகன் ஜேசப் என்ன செய்கிறான், என்னபடிக்கிறான் அவன் எதிர்காலத்திற்கு தான் என்ன என்ன திட்டம் போடவேண்டும் என்று சிந்தனைகள் சூசை அப்புவுக்குக் கிடையாது. 'ஏதோ பள்ளிக்குப் போகிறான்; படிக்கிறான்' என்பது மட்டும் தெரியும்.

குசினியில் கறி சமைத்துக் கொண்டிருக்கும் அன்னம்மா, பங்குப்பலகையில் அமர்ந்து பீடிபுகைத்துக்கொண்டிருக்கும் கணவனிடம் ஜோசப்புடைய வகுப்பைப்பற்றியும் நடக்கப்போகும் பரீட்சையைப் பற்றியும் எடுத்துக் கூறுகையில் — சூசை அப்பு, 'ஓ... அப்படியா! அந்தவகுப்பா? ஹாம்..... இவங்கள் படிச்ச என்னத்தைக் கிழிச்சப்போறார்கள்? படிச்சியான்களாம் படிப்பு! எந்தச் சிறுக்கிக்காவது காயிதம் எழுதியதுக்குத்தான் இவனுக்கள் படிச்சியது. ஒனக்குத் தெரியுமா கோயிலுக்குப் புறத்தால இரிச்சிய செபஸ்தியான் மொதலாளியிட மகனை? அவனும் நம்மட ஜோலே படிச்சிய ஸ்கோல்ல தான் படிச்சியானுக்கும்; அந்தச் சிறுக்கன் செஞ்சு கூத்தை செல்விச்செல்லி கடக்கரையில எல்லாரும் சிரிச்சியான்கள்' என்

றான். மகனையும், அவன் படிப்பையும் பற்றிச் சொல்லவந்த மனைவிக்கு புதிய கதை சொல்ல ஆயத்தமாகிறான் சூசை அப்பு.

மகனது வகுப்பேற்றம், பரீட்சை என்பன கணவனுக்கு மகிழ்ச்சியையும், பரீட்சையின் பின் விளைவுகளின் சிந்தனையையும் தோற்றுவிக்காது இருப்பதையிட்டு அன்னம்மா மனங்குமைந்தாலும், ஏதோ புதியதொரு செய்தியை அவன் சொல்லப்போகிறான் என்ற மன உந்தலில் அவன் உன்னிப்படைகிறான். 'என்ன நடந்தீச்சாம்... செபஸ்தியான் மொதலாளியிட மகனுக்கு?'

'அவன் ஸ்கோல்ல படிச்சிய ஒரு சிறுக்கிக்கு..... அவள் தமிழ்ச் சிறுக்கியாம். காதல் காயிதம் குடுத்தானும். வாத்தியார் கண்டு புடிச்சி செபஸ்தியான்ட மகனை அடிச்சாராம். ஆட்டுக்கு அனுப்பிச்சும் போட்டாராம்; 'அப்பனக் கூட்டிக் கிட்டு வா' என்று..... எப்படியிரிச்சது கூத்து? இவன் ஜோலேயும் இப்படி ஏதாச்சும் கூத்து காட்டுவானோ என்று எனக்குப் பயம். பிறகு நானும் செபஸ்தியானப்போல தலைமை வாத்திக் கிட்ட போய் பல்லக்காட்டோணும்'

'என்ன செல்லிய நீங்க.....? எல்லாப் புள்ளைகளும் ஒருமாதிரியா இரிச்சும்? அஞ்சு விரலும் ஒரு சைசா! எங்கட ஜோலே அப்படியெல்லாம் இரிச்சமாட்டான். பாருங்கோவ்வ... இந்த வருஷம் அவன் கவனமேந்து சோதினை எடுக்கப்போறான். மொதல் தரமே பாஸ்பண்ணிடுவான். அவன் பாஸ் பண்ண ஒணும் என்று நான் தலுப் பொத்தை அந்தோணியாருக்கு

நேந்திரிச்சியன்' என்றான் அன்னம்மா.

தன் தாயும் தகப்பனும் தன்னை, தன்படிப்பை — விமர்சிப்பதையும், தாய் தன்னிடம் கொண்டுள்ள அத்தமான நம்பிக்கையும் ஜோசப் நன்றாக அறிந்துள்ளவிடயங்கள். தாயின் நம்பிக்கை தகர்ந்துவிடக்கூடாது என்ற எண்ணம் அவனிடம் மேலோங்கி அதுவே ஒரு வெறியாக அவனிடம் ஆட்கொண்டிருந்தது. அதிகாலையில் எழும்பி பாடங்களை மனனஞ் செய்து, மாணையில் சந்தியில் இருக்கும் 'பேதுரு வாத்தியாரிடம்' கணக்குக் கேட்டுச் செய்து, முந்தைய பரீட்சை வினாப்பத்திரங்களுக்கு விடைதயாரிப்பதன் மூலம் பயிற்சியும் பெற்று, நான்கு மாதங்களின் பின் வரப்போகும் பரீட்சைக்கு தன்னை தன்னை ஆயத்தம் செய்வதில் முழுமுச்சாக இறங்கிவிட்டான் அவன்.

விரந்தா மேசையில் குப்பிலாம்பு இன்னும் சுடர்விட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. தன்னுடன் வகுப்பில் படிக்கும் - தகப்பன் கூறும் செபஸ்தியான் மகனது காதல் கடித விவகாரம் பாடசாலையை விட்டு வெளிவந்து செய்தியாக அதுவே பொழுது போக்காக கடற்கரையில் தொழிலாளிகளிடம் கலந்துறவாடி விட்டதையும் அதில் பங்கெடுத்துக்கொண்ட தகப்பன், வீட்டிற்கு வந்து தாயையும் அதில் கலந்துகொள்ள வைப்பதையீட்டு ஜோசப்பின் மனம் கலங்குகிறது. ஒருவன் செய்துவிட்ட தவறுதலால் தன் படிப்பிற்கும் நந்தகம் நேர்ந்துவிடுமோ என்று அவன் அஞ்சினாலும் தாயின் நம்பிக்கையான - தகப்பனின் இறுதிக்கூற்றை ஆமோதிக்காத

பேச்சு அவனை ஆறுதலடையவைத்தது.

வகுப்பில் சக நண்பனுக்கு நடந்த அந்நிகழ்ச்சி தனக்கும் ஒரு படிப்பினை என்று கருதும் ஜோசப், தானும் அம்மாதிரியான காரியங்களில் ஈடுபடாமல் தாயின் நம்பிக்கையை ஈடேற்ற வேண்டும் என்று எண்ணுகிறான். படிப்பதில் இருக்கும் கவனத்தை புறக்கணித்துவிட்டு உள்ளே குசினியில் நடக்கும் உரையாடல்களை உன்னிப்படைக்கேட்ட ஜோசப் - தன்னில் உணர்ந்தவகளை தன்னை - கவனத்தை - பலத்த சிரமத்துக்கு மத்தியில் பாடப்புத்தகத்துள் செலுத்துகிறான். சமையலறை உரையாடல்கள் அவன் சிந்தனையில் இருந்து தப்பியதால் பாடங்கள் அவ்விடத்தை நிரப்ப முயற்சிக்கின்றன. மொளனமாகப் படிக்கின்றான். விட்ட இடத்தில் இருந்து தொடர்கிறான். '.....இதற்கிடையில் பிரான்ஸின் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னர் ஜேர்மனி இங்கிலாந்து மீது படையெடுக்கத் திட்டமிட்டு போர் விமானங்களை அலை அலையாக அனுப்பிக் குண்டு மாரி பொழிந்தது. ஆயினும் ரேயல் வீமானப் படையின் தீரத்தினால் ஜேர்மனியின் திட்டம் தவிடுபொடியாகக் கப்பட்டது. இது இப்படியிருக்க 1940-இல் இத்தாலியும், ஜேர்மனியின் சார்பில்.....'

'ஜோஸே .. ஜோ...ஸே..... கொண்டாந்த பீடி முடிஞ்சு போச்சு. கடையில் போய்ப்பீடி இருவது சதத்துக்கு வாங்கிட்டு வா.....' — உள்ளே குசினியில் இருந்து குரல் கொடுக்கிறான் குசை அப்பு. பாணையில் இருந்து கஞ்சிவடிக்கும் அன்னம்மாவுக்கு எரிச்சல் பற்றிக்கொண்டு வருகிறது.

‘ஓங்களுக்கு மூளை இருச் சுதா.....? அவன் படிச்சிக் கொண்டு இரிச்சியான். படிச்சியவனைப் போய் குழப்பிக் கொண்டு... இந்த மனுஷனுக்கு செல்லியது விளங்குதில்லை.....’

‘என்னத்தடி செல்லியா... நீ.....? சந்தியில இரிச்சிய கடைக்குப் போய் பீடி வாங்கியதுக்குள்ள அவன்ட படிப்பில மண்ணை விழுந்துபோம். ஏதோ தொஸ்தருக்கு படிச்சியவன் எண்டு நனைச்சியபோல... நீ... தன் அதிகாரம் செல்லுபடியாக வேண்டும் என்ற நோக்கில் சூசை அப்பு பேசினான். மேலும் அவன், ‘... என்னவோ படிச்சி படிச்சியான்களாம் படிப்பு..... நாமலெல்லாம் என்னத்தைப் படிச்சோம்! நம்மட அம்மையும் அப்பனும் நம்மளுக்கு தொழிலத்தான் செல்லிக்குந்தாங்க. நாம் பள்ளிக்கும் பொகேல்ல... ஸ்கோல்க்கும் போகேல்ல..... எனக்கு தொழில் ஒண்டு தெரிஞ்சிச்சியதால்தான் நீயும் அவன் ஜோஸையும் நிம்மதியா திண்ணுறீங்க..... இல்லாட்டி.....’ ‘போதும்... போதும்... பெரிசா செல்ல வந்திட்டிய. நீங்க வீரிடுற சத்தத்தில மவனுக்கு படிச்சவும் ஏலாமப் போம்.....’ என்றான் அன்னம்மா.

குசினியில் தாய்க்கும், தகப்பனுக்குமிடையே நடக்கும் தகராறு விருந்தாவில் படித்துக் கொண்டிருக்கும் ஜோசப்பிற்கு கேட்கிறது. ‘அப்பா இண்டெக்கு நல்லா போட்டிரிச்சராக்கும்...’ அவன் தனக்குள் சிரித்துக் கொள்கிறான். எழும்பிப்போய் பார்ப்போமா அல்லது இங்கிருந்த பட்டியே கேட்போமா என்று அவன் நினைக்கிறான். புத்தகம் முன்னால் விரிக்கப்பட்டிருந்தாலும் - கண்கள் எழுத்துக்களைப்

பார்த்துக் கொண்டிருந்தாலும் மனம் குசினியைத்தான் நாடி ஓடுகிறது.

தகப்பன் தனக்கு குரல் கொடுத்ததும் - தாய் அதனைத் தட்டிக் கழித்ததும் - ஏசியதும் அவனுக்குப்பிரிந்தன. ‘கேவலம் ஒரு சின்ன விஷயத்திற்காக இப்படி சண்டை போட்டுக் கொள்கிறார்களே’ என்று அவர்கள் மீது ஆத்திரப்பட்டான் ஜோசப். தந்தை பீடிக்காகவும் அன்னை படிப்புக்காகவும் அக்கரையெடுத்து அவசித் தர்க்கமாடுவது அவனுக்கு சுவாரஸ்யமாகவும் இருக்கிறது. தொடர்ந்து மௌனமாக இருந்தால் குசினியில் சட்டிபானைகள் உருளலாம்; ‘சோமலமாதாவே என்னை அடிச்சியார். ஓடியாங்கவே...’ என்ற தாயின் கூக்குரலும் எழும்பலாம்; அப்படி நடக்க ஏதுவும் உண்டு! தகப்பன் உள்ளே தள்ளியிருக்கும் இரண்டு போத்தல்களோ அந்நாடகத்தை நடத்திக் காட்டும் - ஏன் அதுவரை விட்டுவைப்பான். நாமே போய் அவர் தேவையை நிறைவேற்றி வைப்போம் - என்றெண்ணியபடி ஜோசப் கதிரையை விட்டு எழும்பி குசினிக்குப் போகிறான்:

‘அன்னம்மே... அவன் ஜோஸேயைக் கூப்பிடு. எனக்கு இப்ப தெருவுக்குப் போகேலா... நடக்க ஏலா... திண்டாப்பிறகு பத்தவைச்சியத்துக்கு பீடியில்’

‘ஏன்... தவறணையில் ஈந்து வரச்சலயே பீடி வாங்கியந்தான் என்ன...? லுட்டுக்கு வந்தாப்பிலதான் எல்லாமயோகிச்சியது’ என்று சொல்லியபடி அடுப்பில் இருந்து சோற்றுப்பானையை பிடித்துணியால் இறக்கி வைத்தாள் அன்னம்மா. பிடிதுணியை மூலையில் போட்டுவிட்டு நிமிர்ந்தவள் வாசலில் மகன் ஜோசப் வந்து

நிற்பதை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். '..... என்னடா வேடிக்கை பாரக்கியா.....? போய் படிச்சுவேன். சோதினை வருது வருது எண்ட..... குச்சில்ல வந்து நிக்கிறியே..... பசிக்குதா?'

'நீங்க ரெண்டு பேரும் வீரிடுயதில எப்படிப் படிச்ச ஏலும்? அப்பா..... காசு தாங்கோ... ஒங்களுக்கு பீடி வாங்கியதுக்கு' தன் வேண்டதலுக்கு மனைவி பணிய மறுத்தாலும், மகன் முன்வந்துவிட்டான் என்ற பெருமிதத்தில் மனைவியைப் பார்த்து விசமமாகச் சிரித்தான் குசை அப்பு.

இடுப்பில் செருகியிருந்த 'சம்பிலி' யில் இருந்து இரண்டு பத்துசதக் குத்திகளை எடுத்துக் கொடுத்தான் அன்னம்மா. ஜோசப் அதனைப் பெற்றுக் கொண்டு வெளியேறினான். உள்ளே தாய் ஏதோ சொல்வது அவனுக்கு கேட்கத்தான் செய்கிறது. 'படிச்சிய புள்ளைகளை நாசமாக்கியது அப்பன்தான். பீடி வாங்கியதுக்கும், கள்ளு வாங்கியதுக்கும் வயசு வந்த சிறுக்கன்களை அனுப்பிச்சால் அவனுகளும் சுறுப்பணத்தில அந்தப் பழக்கத்தை பழகுவானுகள். நாமளும் இரிச்சியோமே பெண்டுகள் பீடி பத்தவைச்சி யோமா.....? கள்ளுக்குடிச்சி யோமா?'- இவ்வாறு சொல்லி அலுத்துக் கொள்ளும் அன்னம் மாவின் மீது குசை அப்புவுக்கு எரிச்சல் வருகிறது. மகன் பீடி வாங்க சம்மதித்து போனபிறகும் அவள் முணுமுணுப்பது அவனுக்கு கொஞ்சமும் பிடிக்கவில்லை.

'அடியேய்..... நீ மட்டுந்தாண்டி கள்ளுக்குடிச்சியதில்லை! நம்மட ஆக்கள்.. புருஷன்மார் கொண்டார கள்ளுல மீதி ஈந்தா

அவனுகளட பொண்டாட்டி மார் குடிச்சியதுதான். போடி... போடி..... போய் சோததைப் போடு.....'

ஜோசப் வந்துவிட்டான், பீடியுடன். தகப்பனும், மகனும் அருகருகே அமர்ந்து சாப்பிடுகின்றனர். அன்னம்மா பரிமாறுகிறாள். குசை அப்பு மகனைப் பார்த்துக் கேட்கிறான், ஏண்டா..... ஜோனே... நீ இன்னும் படிச்சப் போறியா? இப்ப படிச்சிரிச்சியது காணாதா? தந்தையின் இத் திடீர்க் கேள்வி தனயனை நிலைகுலைய வைத்தது. சோற்றுண்டையுடன் சென்ற ஒரு மீன் முள்ளு தொண்டையில் சிக்கிக் கொண்டது. தண்ணீரை ஒருமிடறு குடித்துவிட்டு வெறும் சோற்றை ஒரு பீடி பிடித்து விழுங்கினான் ஜோசப்

'என்னப்பா..... செல்லு நீங்க.....? இந்த வருஷம்தான் சோதினை எடுக்கப்போறான். இன்னும் நாலுமாசம். இரிச்சது அதுக்குப்பொறகு ஸ்கோல்ல இருந்து நீக்கிறன். அதுவரைக்கும்.....' என்று இழுத்து நிறுத்தினான். அவனுக்குத் துணையாக அன்னம்மா வந்தாள். 'ஏன்... அவன் மேலயும் படிச்சா என்னவாம்? ஒரு புள்ளைதானே. அவனை நம்பளுக்கு அதுக்குப் பொறகும் படிச்ச வைச்ச ஏலாதா.....?' தனக்கும். மகனுக்கும் நடந்த உரையாடலில் மனைவி குறுக்கிட்டதால் குசை அப்புவுக்கு சற்று ஆத்திரமாக இருந்தது.

மகனை ஏதோ பெரிய படிப்பிற்கும், உத்தியோகத்திற்கும் அவள் தயார் செய்கிறாளாகும் என்று அவள் எண்ணினாள். அது இயலக்கூடிய காரியமா? என்பதும் சந்தேகமாயிருந்தது.

பரம்பரை பரம்பரையாக எல் லோரும் மீன்பிடித் தொழிலையே செய்துவரும்போது தனக்குப் பின்னர் வரப்போகும் சந்ததி கோட்டும் குட்டும் அணிந்தபடி உத்தியோகம் பார்க்கப்போ வதை அவனால் கற்பனைபண்ணி யும் பார்க்க முடியாதிருக்கிறது. அப்படி நடந்தால் தன் இனத் தவரிடமிருந்து தானும் குடும் பமும் ஒதுங்கலாம். அல்லது ஒதுக்கப்படலாம். அதனால் பல பிரச்சினைகள் உருவாகலாம் என்பதாலோ என்னவோ..... தன் மகன் படித்த படிப்புப் போதும், இனிமேலும் படிப்ப தனால் என்ன பலன் கிடைக்கப் போகிறது? வீணாக புத்தகத் திற்கும் கொப்பிக்கும்தான் செலவு. அதையெல்லாம் சேர்த்த தால் புதிய நைலோன் வலை ஒன்றாவது வாங்கிவிடலாம் தொழிலுக்கு என்று தன்னிச் சையான சிந்தனையே சூசை அப்புவிடம் இருந்தது.

அன்னம்மாவின் பிடிவாதத் தாலும், ஜோசப்பின் ஆர்வத் தாலும் ஜோசப் படிப்படியாக வகுப்புகளைத் தாண்டி வந்துவிட் டான். அப்படி அவன் வந்த தைக் கண்டே பெருமைப்படுவ தன் மூலம் மகிழ்ந்திட முடி யாதா? அதற்கு மேலும் அவ னைப் படிக்க வைத்து அதன் விளைவுகளைப் பார்த்துப் பெரு மைப்பட வேண்டுமா? அதன் மூலம் தன் இனத்தவரிடம் 'பாருங்கடா.....' எண்ட மகன் எல்லாச் சோதியையும் பாஸ் பண்ணிப்போட்டான். இனி, லோங்கம், கோட்டும் போடப் போறான்' என்று பறை சாற்ற வேண்டுமா? அந்நிலையின் பின் னர் அவர்களது பொருமைக்கு ஆளாக வேண்டுமா? அப்படி நடக்குமாயின் தன் தொழி லுக்கு இடையூறாக யாரும்

புறப்பட்டு விடுவார்களோ...? 'மீனைப் படிச்சுப் படிச்சு மகனை லோங்கம் போட்டு இங்கிலீசும் பேசவைச்சிட்டான். நாம்பனும் இரிச்சியமே..... ஹும்..... நம் மட புள்ளைகள் ரேட்டளக்குது' என்ற சக தொழிலாளிகளின் மனக்குமைச்சலுக்கு ஆளாக நேரிடுமோ? என்ற கேள்விகள் சூசை அப்புவின் அடிமனதில் உதயமாகின்றன.

சோற்றைப் பிசைந்து பிசைந்து சாப்பிடும் அவனுக்கு இது சம்பந்தமாக மனைவியுடன் தகராறு வைத்துக்கொண்டால்- அதனால் பெரிய சண்டை உன் டாகிவிட்டால், அக்கம்பக்கத்து வீட்டார் - அவர்களும் நடு இர வில் தொழிலுக்குப் போக ஆயத்தம் செய்பவர்கள் - உறங் கவேண்டியிருப்பதால் - தனது குடும்பவிவகாரம் அதற்கு இடை யூறாக இருக்கும், சுற்றூடலின் வசைக்கு நான் ஆளாகவேண்டி வரும் என்று எண்ணிய சூசை அப்பு மனமளவென சாப்பிட்டு விட்டு எழுந்து கையையும் வாயையும் கழுவிப்படி வந்து படுத்துவிட்டான்.

அதன்பிறகு அன்னம்மா சாப்பிட்டான். ஜோசப்பும் தொடர்ந்து சாப்பிட்டான். தன்பாடசாலை, படிப்பு மாண வர்கள் இவற்றைத் தனது பேச்சில் வரவழைத்து தாயுடன் உரையாடினான். அச்செய்திக ளில் ஆர்வம் கொண்ட அன் னம்மா சுவாஸ்யமாக கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். கல்வி சம் பந்தமாக, பரீட்சை சம்பந்த மாக தனது சந்தேகங்களுக்கு விளக்கம்தேடுகிறான் அன்னம்மா

மறுநாள் - ஜோசப் பாட சாலையில் இருந்து திரும்பிக் கொண்டிருக்கிறான். வரும்பொ ழுதே; வகுப்புப் பாடங்களை,

வீட்டில் செய்து வரும் படி கொடுக்கப்பட்ட கணக்குகளை இரையீட்டுகிறான். 'முதல் ரெண்டு கணக்கும் செய்யலாம், மற்றதை பேதுரு வாத்தியாருக்கிட்டதான் கேட்டுச் செய்ய வேணும். இங்கிலீஸிலயும் ஹோம்வர்க் இருக்குது' தனக்குள்ளாக சிந்தித்தபடி தெருவோரமாக வந்துகொண்டிருக்கிறான் ஜோசப். வீட்டுக்கு இன்னும் சில யார்கள்தான். அங்கே! அவன் விரைகிறான். பலர் கூடி நிற்பதாகத் தெரிகிறது. பலரது பேச்சுகள் கலந்து தெளிவில்லாத ஓசையாக அவன் காதுகளுக்கு வருகிறது. 'ஏதும் சண்டையாக்கும்' என்ற நினைப்பில் நடையை துரிதப்படுத்துகிறான்.

அன்னம்மா ஓடி வருகிறான்; 'என்ட மகனே..... ஐயோ..... அப்பாவுக்கு லொறி மோதிச்சு துடா மகனே..... என்ட ஆண்டவரே' ஜோசப்பை கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டு கதறுகிறான். தெருவோரங்களில் நிற்பவர்கள் இவர்களை வேடிக்கை பார்க்கிறார்கள். அன்னம்மாவின் அலறலால் தடுமாறிய ஜோசப்பின் கைகளில் இருந்த புத்தகக்கட்டு நிலத்தில் சிதறி விழுகிறது. பதட்டத்துடன் குனிந்து அவற்றை அள்ளி எடுத்தபடி ஓடிவருகிறான். அன்னம்மா அவனைப்பின்தொடர்கிறான், ஓட்டமும் நடையுமாக.

ஜோசப் பலரிடமும் விசாரித்ததில் - அவன் அப்பா குசை அப்பு கடற்கரையிலிருந்து திரும்புகையில் 'நல்ல' வெறியில் வந்ததாகவும், வரும்பொழுது பாதையின் குறுக்கே போனதாகவும் வேகமாக வந்த லொறியொன்று குசை அப்புவை மோதித் தள்ளி விழுத்தியதாகவும் காலில் 'டயர்' ஏறிவிட்டதால்

படுகாயமுற்று ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு போகப்பட்டதாகவும் அறிந்துகொண்டான். அவன் கண்கள் கலங்கின. தொண்டை அடைப்பதுபோல் இருந்தது. எச்சிலைக் கூட்டி விழுங்கினான். துயரத்தை அடக்கி ஆள வெகு பிரயாசைப் பட்டான். அவன் தாய் - அன்னம்மா தலையில் அடித்துக்கொண்டு கதறியபடி இருந்தாள்.

அன்னம்மாவும், ஜோசப்பும் ஆஸ்பத்திரியில் இருந்து திரும்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் அன்னம்மா விசம்பிக்கொண்டிருக்கிறாள். மூக்கைச் சீறி கை விரல்களை கம்பாயச் சேலையில் துடைக்கிறாள். அழுதபடியால் ஜோசப்பின் கண்களும் சிவந்திருக்கிறது. எதிர்பாராத தாக்குதலால் தகப்பனுக்கு நேர்ந்த விபத்தை எண்ணி எண்ணி அவன் மனம் குமைகிறது. 'வலது கால் எலும்பு முறிந்துவிட்டதால் சில வேளை காலே எடுத்துவிடவும் நேரிடலாம், கூடியவரைக்கும் எலும்புகளைப் பொருத்தி அந்நிலை ஏற்படாதவாறு செய்யப் பார்க்கிறோம்..... வேறு அபாயம் இன்னும் இல்லை' என்ற டொக்டர்களின் தீர்க்கமான வார்த்தைகளை அவன் மனம் அசைபோடுகிறது.

'காலுக்கு ஏதாச்சும் நடந்திச்செண்டால் அவனுக்குத் தொழில்கூடச் செய்ய ஏலாமல் போம்..... ஆண்டவர்தான் நல்ல சொகத்தைக் குடுக்க ஓணும்' வார்ட்டில் அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கும் தந்தையை பார்வையில் வந்த தந்தையின் நண்பர்கள் - ஆம்மீனவர்கள் சொன்னவைகளை நினைவுபடுத்திப் பார்க்கிறான் ஜோசப். தகப்பன் படுக்கையில் இருந்து எழும்பி மீண்டும் கடலுக்கு —

தொழிலுக்கு போவான் என்பது அவனால் அப்போது எண்ணிப் பார்க்க முடியாதிருக்கிறது. அதில் அவனுக்கு துப்பரவாக நம்பிக்கை இல்லை! அவ்வுணர்வில் தாயிடம் சொல்கிறான், 'அம்மா..... அப்பாவுக்கு..... காலுக்கு ஏதாச்சும் நடந்தால்?'

'ஐயோ..... ஆண்டவரே அப்படிச் செல்லாதடா என்டராசா' தாயின் இடைமறிப்பு அவன் உள்ளத்தை அறக்குளாமின் முள்ளால் குத்துவது போலிருந்தது. தாயின்சோக முகத்தை அத்துயரம் கம்பிய வடிவத்தை பார்க்கச் சிக்காது தன் முகத்தை வேறுபக்கம் திருப்பிக் கொள்கிறான். வீட்டு வாசலில் கூடிநிற்கும், 'கரையாத்தி'களைக் கண்டதும் முகத்திலும், மார்பிலும் அறைந்துகொண்டு அழுகிறான் அன்னம்மா. வீட்டினுள்ளே சென்ற ஜோசப்பிற்கு வெளியே தாயின் செய்கை ஆத்திரத்தை ஊட்டுகிறது. எதையோ உணர்ந்தவனுக்கு வேகமாகவந்த ஜோசப் தாயின் கையைப்பற்றி இழுத்துக்கொண்டு உள்ளேவருகிறான்.

'அம்மா..... அழவேணும், கவலைப்பட வேணும்..... நான் இருச்சியன். அப்பாவுக்கு ஒண்டும் நடக்காது. ஒங்களுக்கும், அப்பாவுக்கும் சோறுபோட்டு காப்பாத்த என்னால் முடியும்' மகனுடைய பேச்சில் உன்னிப்படைந்தாள் அன்னம்மா. ஜோசப் தொடர்ந்தான், '..... அம்மா..... நான் நாளை யில் இருந்து பக்கத்துக் குச்சில் பீட்டர் அய்யாவோட தொழிலுக்குப் போகப்போறன். இனிமே நான் படிச்சப் போக மாட்டன். இந்தக்காலத்தில அதிகமாப் படிச்சியதில் பிரயோசனம் இல்லை. பிறகு அதுக்கேத்த வேலை தேடித் திரிய வேணும்'

'எங்கப்பா செஞ்ச தொழில்தான் எங்களுக்குச் சோறு போடும்..... படிச்சவன் தொழிலுக்குப் போகக்கூடாது என்று ஆர் சொன்னது?' தன் மகளை வெறித்துப் பார்க்கிறான். எதையோ இழந்துவிட்டவன் போல் நிற்கிறான் அன்னம்மா. ★

உண்மை இலக்கிய ரசிகர்களுக்கு சில பொறுப்பான கடமைகள் உண்டு. ஈழத்து தேசிய இலக்கியம் தனக்குகந்த தகுந்த கௌரவத்தைப் பெற வேண்டும். இதைச் சாதனையாக்க முனைந்து செயலாற்றி வெற்றி பெறும் நோக்கத்துடனேயே மல்லிகை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இதைச்சாதிக்க விரும்புமுள்ளவர்கள் தொடர்ந்து மல்லிகையைப் படிக்கவும்.

ஆண்டுச்சந்தா 7-00
தனிப்பிரதி 50 சதம்.

மல்லிகை

ஆசிரியர்: டாக்டர் ஜி. ஜீவா

கலை இலக்கிய மாத இதழ்

யாழ்ப்பாணம்

ஈழத்து எழுத்தாளர்களும் வாசகர்களும்

‘ஏ. ஜே. கனகரட்னாவின் ‘ஈழத்து எழுத்தாளர்களும், வாசகர்களும்’ என்ற சிறு குறிப்புப்பற்றி, சில கருத்துக்களைச் சொல்லலாமென்று நினைக்கின்றேன். ஈழத்து எழுத்தாளர்கள், வாசகர்கள் என்று குறிப்பிடும் போது நாம் சற்று வித்தியாசமாகச் சிந்திக்கவேண்டியுள்ளது. இன்றைய ஈழத்து எழுத்தாளனைப்போன்று, வாசகனும் மற்றையவர்களை விட வேறுபாடாகத்தான் இருக்கின்றான் எனக் கூறல் வேண்டும்.

தென்னிந்திய பத்திரிகைகளின் தாக்கம் காரணமாக சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இலங்கையில் பொழுது போக்குக்காக வாசிக்கின்றவர்கள் அதிகப்பட்டு இருந்தார்கள். வந்தார்கள். இலங்கையில், ஓரளவு படித்த இளம் தலைமுறையினரின் சிந்தனைகள், ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்கள், ‘மல்லிகை’ போன்ற சஞ்சிகைகளின் போராட்டம் போன்றவை, இத்துடன் தென்னிந்திய பத்திரிகைக் கட்டுப்பாட்டையும் கூறலாம். இவைகள் ஈழத்து வாசகனின் வாசிப்புத் தன்மையை, நோக்கத்தை மாற்றியமைத்து வருகின்றன. முற்றாக என்று சொல்லமுடியாவிட

டாலும், இதைக் குறிப்பிடத்தக்கது என்று, தொடர்ந்து ஓரளவு என்று கூறி, பெரும்பாலும் என்று முடிக்கலாம் என்று இன்றைய போக்கைப் பார்க்கும் போது குறிப்பிடலாம்.

ஈழத்துச் சஞ்சிகைகள் போதியளவு விற்பனையாகாமலே ஒரு காரணமாக அவை எல்லா இடங்களுக்கும் சென்றடையாமையைக் கூறலாம். இதற்கு யாரையும் தவிராகக் குறிப்பிட்டுக் குறைகூற முடியவில்லை. ஆனாலும் முதல்படியாக அரசு நூலகங்களுக்கு நல்ல சஞ்சிகைகளை வாங்கிப்போட்டால் அறிமுகமாகி அது விரிந்த வாசகர் வட்டத்தைச் சென்றடைய வாய்ப்பாகும். கொழும்பிலும், யாழ்ப்பாணத்திலும், மட்டக்களப்பிலும் மட்டும் சில சஞ்சிகைகள் காணப்படுகின்றன. இந்நிலை மாறவேண்டும். அதற்கு வாசகர்களின் ஒத்துழைப்பு மிக அவசியம்.

தமிழ் ஆசிரியர்கள் இதற்கு உதவ அவர்களில் எத்தனை பேர் ஈழத்து சஞ்சிகைகளைப் படிக்கின்றார்கள் என்ற கேள்வி எழுகின்றது. எழுத்தாளர்களாகவோ, எழுத்து ஆர்வமுள்ளவர்களாகவோ உள்ள ஆசிரியர்

சிலர், இன்னும் எண்ணக்கூடிய பலருமே ஈழத்துத் தரமான சஞ்சிகைகளைப் படிக்கிறார்கள். இதற்கு குறிப்பிடத்தக்க காரணமாக ஈழத்து இலக்கியத்துறை பற்றியோ, நவீன இலக்கியப் படைப்புக்கள் பற்றியோ, வளர்ச்சி பற்றியோ ஆர்வம் ஏற்படாமையைக் கூறலாம். இதற்குப் பாடநூல்களைத்தான் குறை கூறவேண்டியுள்ளது. இவர்கள் படிக்கும்போதோ, பயிற்சி பெறும்போதோ மேற்கூறப்பட்ட பிரச்சினை சம்பந்தமாக அறிவு பெறத்தக்க நடவடிக்கை செய்யப்பட்டு இருந்தால் இவர்கள் காரியத்தைச் சாதிக்கக் காரணியாக இருந்து இருப்பார்கள். இனியும் இந்நிலை தொடர்ந்து கொண்டு இருப்பதால் எமது சஞ்சிகைகள் விரிவான வாசகர் வட்டத்தைச் சென்றடைய இவர்களால் வழிசமைக்க முடியுமா?

எமது எழுத்தாளர்கள் வாசகர்களிடமிருந்து விலகி நிற்கின்றார்கள் என்ற கூற்றில் எந்தவித உண்மையும் காண முடியாது எனத் துணிந்து கூறலாம். ஒரு, இரண்டு எழுத்தாளர்கள் 'துறவு' நிலையில் இருந்து 'கிறுக்கி' விளையாடலாம். அவர்கள் யார்? என்று கேட்கக் கூடிய தன்மைக்கு, ஈழத்து வாசகர்கள் சிறப்புப் பெற்றுள்ளனர். தமிழக எழுத்தாளர்களை விட, ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்கள் வாசகனை அண்மித்துள்ளமை அதிகம். பெரும்பாலான ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்கள் மக்களைச் சூழ்ந்துள்ள பிரச்சனைகளையே தொடுக்கின்றன. அவை மக்களை ஆகரயத்தில் பறக்கவைக்கவில்லை. கலை கலைக்காக எனக் கோஷமிடும் ஈழத்து

எழுத்தாளர்களை ஈழத்து வாசகன் புறக்கணிக்கத் தொடங்கிவிட்டான். இது நல்ல சகுனம். அனூராதபுரம். வன்னிக்கமரன்

2

ஈழத்து சஞ்சிகைகளும் நூல்களும் ஏன் போதியளவு இங்கு விற்பனையாவதில்லை? இவ்வினா விற்குப் பல விடைகளையளிக்கலாம். இந்நிலைக்கு எமது எழுத்தாளரே பொறுப்பு எனச் சிலர் வாதிடுகின்றனர். எமது எழுத்தாளர் வாசகர்களிடமிருந்து விலகி நிற்பதே இவ் அவலநிலைக்குக் காரணம் என அவர்கள் விளக்குகின்றனர். இவ் வாதத்தில் உடன்பாடிடில்லை, எனக்கு'

இப்படியாக அன்பர் ஏ. ஜே. கனகரெட்னா மே - 1973 மல்விகையில் ஒரு கருத்தைத் தெரிவித்து, விவாதமேடை ஒன்றைத் தொடங்கி வைத்துள்ளார். இன்றைய காலகட்டத்துக்கு அவசியம் தேவையா விவாதமேடை இது. ஆனால், மேலே தெரிவித்துள்ள ஏ. ஜே. கனகரெட்னாவின் கருத்துக்களை ஒருவிதத்தில் ஆதரிக்கவும், ஒரு விதத்தில் மறுக்கவும் வேண்டிய நிலையில் உள்ளது இன்றைய காலகட்ட ஈழத்து இலக்கியம்;

இன்றுவரை ஈழத்தில் எத்தனையோ சஞ்சிகைகளும் நூல்களும் தோன்றியிருக்கின்றன. இப்படியாக தோன்றிய சஞ்சிகைகளில் அநேகமாக எல்லாமே சூறை ஆயுளில் மடிந்துவிட்டன. இதற்குக் காரணம் குறைவான வாசகர்தான் என்றாலும், எழுத்தாளர்களும் இதற்குக் காரணம் ஆவர். இவர்களால் ஆரம்பிக்கப்படும் சஞ்சிகைகள் தமிழ் மாகாணம் எங்கும் விநியோகிக்கப்படுவதில்லை என்பதை முத

லாவது காரணமாகக் கருதலாம். குறிப்பாக இவர்களால் ஆரம்பிக்கப்படும் சஞ்சிகைகள் யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு, (சிலசமயம்) மலைநாடு என்றவற்றுடன் அடங்கி விடுகின்றன. மற்றைய மாகாணங்களை அச்சஞ்சிகைகள் எட்டியும் பார்ப்பதில்லை. மற்றைய காரணம் ஆரம்பிக்கப்படும் சஞ்சிகைகள் மற்றைய மாகாண எழுத்தாளர்க்கோ, அல்லது ஆரம்ப எழுத்தாளர்க்கோ களம் அமைத்துக் கொடுக்க கள்ளத்தனம் படுவது ஆகும். எல்லா எழுத்தாளர்க்கும் இடம் கொடுக்கும் நோக்கமில்லாமல் சில குறிப்பிட்ட (செல்வாக்கான) எழுத்தாளர்கள் அச்சஞ்சிகைகளை ஒப்பந்தம் செய்து கொள்வது ஆகும். அதாவது தமிழகத்து கணையாழி, கசடதபற, எப்படி ஒரு குழு எழுத்தாளர்க்காக இயங்குகின்றனவோ, அதுபோல் இங்கும் ஆரம்பமாகும் சஞ்சிகைகள் ஒரு சில எழுத்தாளர்களின் ஒப்பந்த உரிமையுடன் வெளிவருவது ஆகும். இதற்கு மல்விகை, சிரித்திரன், பூரணி என்பவையும் விதிவிலக்கல்ல!

ஈழத்துச் சஞ்சிகைகள் அதிகம் விற்பனையாவதில்லை என்ற கூக்குரலின்போது, ஈழத்தில் உருவான 'அஞ்சலி' ஈழத்தில் அநேகமாக அதிகம் விற்பனையானதை எவரும் கவனித்திருக்கலாம். ஆனால், அது தனது அசட்டுத்தனத்தினால் மடிய நேர்ந்ததுக்கு வாசகர் பொறுப்பாக முடியாது. இது ஈழத்து சஞ்சிகைகள் அதிகம் விற்பனையாவதில்லை என்ற கூக்குரலுக்கு வாசகர் விடீட எதிர்க் கூக்குரல் எனலாம்.

மற்றைய ஒன்று இங்கு ஆரம்பிக்கப்படும் சஞ்சிகைகளில் மக்

களிடம் செல்வாக்குப் பெற்று உயர்ந்த பீடத்தில் இருக்கும் பெரிய எழுத்தாளர்கள், எழுத விரும்பாததும் ஆகும். அவர்கள் சஞ்சிகைகளில் எழுதுவது ஒரு தரக்குறைவான காரியமாகக் கருதுகின்றனர். சில சமயம் வாரமலர்கள் கொடுக்கும் பணம் சஞ்சிகைகளிடம் இருந்து கிடைக்கமாட்டாது என்பதுமாக இருக்கலாம்.

நூல்களைப் பொறுத்தவரையிலும், க. கைலாசபதியின் இரு மகாகவிகள், டொமினிக் ஜீவாவின் தண்ணீரும் கண்ணீரும் என்பன போன்றவை இரண்டாம் பதிப்பாகவும் வந்திருக்கின்றன. இது எந்த நிலைமையால் எழுத்தாளர்களின் நிலைமையாலா வாசகர்களின் நிலைமையாலா? மற்றும் கேட்டானியல், செ. யோகநாதன், செம்பியன் செல்வன், செ. கதிர்காமநாதன் போன்றோர்களின் நூல்கள் மக்கள் மத்தியில் அதிகம் செல்வாக்காகக் காணக்கிடைக்கின்றன. இவையெல்லாம் வாசகரையே ஒரேயடியாகக் குறை கூறும் முறைப்பாட்டை மறுப்பதாக உள்ளது.

ஏ. ஜே. கனகரெட்டு சொல்லதுபோல் 'போலி நாணயம் உண்மையான நாணயத்தை புழக்கத்திலிருந்து விரட்டியடிக்கும்' என்பது சரிதான். ஆனால் மக்கள் முயன்றால் போலி நாணயத்தை விரட்டியடிக்க முடியும். தென்னிந்திய மட்டமான சஞ்சிகைகளை நாம் தூற்றுகின்றோம்; ஆனால், எழுது நாட்டில் உருவாகும் மட்டமான சுந்தரி, மித்திரன் வாரமலர், சிந்தாமணி, தினகரன் போன்றவற்றுக்கு எதிராக நாம் என்ன போர்க்கொடியை உயர்த்தியிருக்கின்றோம்? உயர்த்தப் போகின்றோம்?

ஏ. ஜே. கனகரெட்டு கூறு வதுபோல எமது ஆசிரியர்களின் முயற்சியால் உண்மை இலக்கியம் இனங்கொள்ளப்படும். ஓரளவுக்கு தாய்மொழிக் கல்வியும் ஒரு சில பேராசிரியர்களும் அதற்கு ஈழத்தில் அத்திவாரம் இட்டு விட்டனர். அந்த அத்திவாரத்தின் மேல் எதிர்காலத்தில் பிரமாண்டமாகக் கட்டிடம் கட்டப்பட்டு விடும்.

போலி இலக்கியத்தைப் பழிக்கும் ஒரு சில எழுத்தாளர்கள், மற்றொரு பக்கம் புனைப் பெயர்களுள் மறைந்து நின்று வீரகேசரி வாரமலரில் 'ஹலோ' என்றும் வாடுவி மஞ்சரியில் 'ஒரே பாடல் உன்னை அழைக்கும்' என்று எழுதுவதற்கு எல்லாம் வாசகரா பொறுப்பு ஏற்க வேண்டும்? போதிய வசதியுள்ள அவர்கள் ஒரு பக்கம் பணத்துக்காக போலி இலக்கியத்தையும் படைக்கிறார்கள். மறுபக்கம் பத்தினி வேஷம் போட்டு வீமர் சனமும் எழுதுகிறார்கள். இன்னும் என்னென்ன விஷயாட்டுக்களை தமது செல்வாக்கினால் செய்யப் போகின்றார்களோ? வாசகர் அறியார்.

கடைசியாக இங்கு ஒன்றை குறிப்பதுடன் முடித்துக்கொள்கின்றேன். திருகோணமலையில் ஆரம்பத்தில், 'முன்னோடிகள்' இலக்கியக்குழு அமைக்கப்பட்ட பொழுது ஒருசில குறிப்பிட்டவர்கள்தான் கூட்டங்களுக்கு சமூகந் தந்தார்கள். ஆனால், போகப் போக கூட்டங்களுக்கு பெரும்பாலான ரசிகர்கள் வரத் தொடங்கினார்கள். இது அவர்கள் ஈழத்து இலக்கியத்தின்மேல் கொண்டுள்ள பற்றைக் காட்டுவதாகத்தான் நான் உணர்கின்றேன். மற்றும் 'முன்னோடிகளின்' முயற்சியால் இங்குள்ள

பொது நூல்நிலையத்திலும், மற்றும் நூல்நிலையங்களிலும் ஈழத்து சஞ்சிகைகளை இடம்பெறவதற்கு ஒழுங்கு செய்திருக்கின்றார்கள். ஆனால் யாழ்ப்பாணத்து பொது நூல்நிலையத்தில் ஈழத்து சஞ்சிகைகளை காண்பது அரிதாக இருக்கின்றது. அங்குள்ள எழுத்தாளர் அக்கறை எடுத்தால் ஈழத்து சஞ்சிகை இடம் பெற முடியுமா?

'தம்பி! உம்மிடம் ஈழத்து சிறுகதை இலக்கியத்தைப் பற்றி ஏதும் புத்தகம் உள்ளதா சி. ஏ. எஸ். படிக்கவேண்டியுள்ளது?'

ஆரோ ஒருவர் இலக்கியப் பக்கம் படுக்க விரும்பாதவர் பரீட்சை என்ற ஊக்கி மூலம் இலக்கியப் பக்கம் நாடுகின்றார். இது எல்லாம் ஈழத்து இலக்கியத்தின் வளர்ச்சிக்கு அறிகுறி!

திருமலை இராஜ தர்மராஜா

3

ஈழத்தைப் பொறுத்த வரையில் மல்லிகை போன்ற சில மாதாந்த சஞ்சிகைகளை ஒழுங்காக வந்து கொண்டிருக்கின்றன. வாரா வாரம் வெளிவரும் சஞ்சிகையென்று ஒன்றைக்கூட குறிப்பிட்டுச் சொல்ல முடியாதிருக்கின்றது. 'சந்தரி' யை வெளியிடும், வசதி படைத்த நிறுவனம் கூட 'எங்களை ஏமாற்றிவிட்டது' சினிமாச் சந்தரிகளை நம்பும் அளவிற்கு, அதற்கு வாசகர்களிடம் நம்பிக்கையில்லைப்போல் தெரிகிறது. இந்த நிலையில் வாராந்த சஞ்சிகைகளைப் படிக்கும் மக்களின் அபிவாழைகளைப் பூர்த்திசெய்ய, தென்னிந்திய சஞ்சிகைகளைத் தான் நாட வேண்டியிருக்கின்றது. அவற்றின் இறக்குமடி

மட்டுப் படுத்தப் பட்டிருந்தாலும், கொள்ளை லாபம் அடிக்கும் விலைகளில் அவைகள் விற்கப் பட்டாலும், அவற்றை வாங்க முன்னிற்பதில் ஆச்சரியமில்லை.

மனித உள்ளம் விசித்திரமானது. ஒன்றைப் பார்க்கக் கூடாது எனத் தடை செய்தால் அவற்றைத்தான் பார்க்கவேண்டும் என்று எண்ணுவதிலும் வியப்பில்லை. ஈழத்து சஞ்சிகைகளும், நூல்களும் ஏன் போதியளவு இங்கு விற்பனையாவதில்லை? என்ற கேள்வியைக் கேட்டு குற்றச்சாட்டை எழுத்தாளர்களின் மேலும் வாசகர்களின் மேலும் மட்டும் சுமத்துவதில் அர்த்தமேயில்லை. அது அறிவீனமும் கூட. மற்ற நாடுகளை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது, எழுத்தாளர்களை அறிமுகப் படுத்தும் பத்திரிகைகளுக்கு ஏற்றுதான் சொல்லவேண்டும். சஞ்சிகைகளைப் பொறுத்த வரையில், அதன் காலம் இன்னும் வரவில்லை என்றுதான் சொல்லத் தோன்றும். இந்த நிலையிலும், பல சிறந்த படைப்பாளிகள் தங்கள் படைப்புக்களை நூல் வடிவில் வெளியிட்ட போது தொகையான வாசகர்கள், அவற்றை இனங்கண்டு ஆதரிக்கத்தான் செய்கின்றார்கள், என்பதையும் மறுப்பதற்கில்லை.

சஞ்சிகைகள் ஏன் இங்கு தோன்றி குறை உயீரும். குறையிருமாகச் சாக வேண்டும்? இவற்றிற்கு தென்வந்தியச் சஞ்சிகைகளின் படையெடுப்புத்தான் காரணம் என்று சொல்ல முடியாது அதேபோல் நமது எழுத்தாளர்களின் மீதோ, வாசகர்களின் மீதோ, குற்றம் சாட்டவும் கூடாது. ஜனரஞ்சகமான வார சஞ்சிகையொன்று

கூட இங்கு இல்லையே! அப்படி பல இருந்து, அவை விற்பனையாவதில்லை என்றால் அதனை ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதாக இருந்திருக்கும்.

இதற்கான காரணங்கள் மக்களின் ரசனைதான் என்று சொல்லி முடிப்பிவிட முடியாது. இப்பிரச்சனையின் ஆணியேர்வரை சென்றால்தான், அவற்றை பூரணமாக உணர்ந்துகொள்ள முடியும். விஞ்ஞான யுகமான இன்று சஞ்சிகைகளை வாழவைக்கும் தெய்வம், கண்கண்டதெய்வம் விளம்பரங்கள் தான். ஆனால் ஈழத்தில் இது எவ்வாறு இருக்கின்றது. விளம்பரங்கள் செய்பவர்கள் சஞ்சிகைக் காரியாலயங்களுக்கு செல்வதுதான் உலக இயல்பு. ஆனால் இங்கு அது தலை கீழ்தான். புதிதாகத் தோன்றும் சஞ்சிகைக்கு விளம்பரம்கிடைப்பது சுலபம். தெரிந்தவர் வந்துவிட்டார், அதுவும் முதன் முதலாக வந்துவிட்டார் என்பதால் கிடைத்து விடுகின்றது. பின்னர் நிலையென்ன? விளம்பரங்கள் இல்லை என்றவுடன், புதிய சஞ்சிகையும் இரண்டாவது இதழுடன் மூடுவிழா நடந்துவிடுகின்றது. இதுதான் இங்கு காலாதி காலமாக நடைபெற்று வரும் சஞ்சிகைகளின் வரலாற்றுத் தொடர் கதையாகும்.

தரமான ஜனரஞ்சகமான சஞ்சிகைகள் வந்த பின்னர்தான் நாமாக விளம்பரங்களைக் கொடுப்போம் என விளம்பரதாரர்கள் எண்ணியிருந்தால் — அது நீந்தத் தெரிந்த பின்னர்தான் நீரில் இறங்குவேன் என்று சொன்னவன் கதைபோல்தான் முடியும். பிறந்த குழந்தையை அதற்கு அறிவு தெரியும் காலம் வரையாவது பராமரிக்கக் கூடாதா? பின்னர் அது தானே

Rajagopalakrishnan

கடலோர வெண்மணல்கள்
காட்டுகின்ற நீதி என்ன?

கொடிய மன முதலாளி
கொட்டுகின்ற பனிச்சரத்தால்
இரத்தம் உறைந்து
வென்றிட்ட பாட்டாளி
வெற்றுடம் போ?

தரையின் உயிர்ச்சத்தை
உறுஞ்சி விட்ட கடலரக்கள்
துப்பிவிட்ட
சக்கைக் கழிவோ?

‘சத்யா’

கவே வளர்த்தவர்களுக்கு உதவி
செய்ய முன்வருமே!

தென்னிந்தியச் சஞ்சிகைகளும், ஈழத்துச் சஞ்சிகைகளும் ஒரே கடையில் விற்பனைக்கிருந்தால். நமது சஞ்சிகைகள் விற்பனையாவதில்லை என்பது உண்மைதான். ஆனால் தற்போது நமது சஞ்சிகைகள் மட்டுமிருந்தாலும் பழைய கதைதானே தொடர்கின்றது. தரமற்ற தென்னிந்தியச் சஞ்சிகைகளின் வரவைக் கட்டுப்படுத்தியும், கண்ட பலன், எதிர்பார்த்தமை போல் இல்லை என்றாலும் நாம் சோர்வடைந்துவிடக் கூடாது. ஆங்கிலப் படங்கள் சில வயது வந்தவர்களுக்கு மட்டும் அதுவும் கண்டிப்பாக என்று விளம்பரப் படுத்திவிட்டால், சில நாட்கள் அப்படம் கூடுதலாக ஓடுவதுபோல், இந்தக் கணத்தில் எங்கு பார்த்தாலும் தரமானதைவிட தரமற்றவை தானே விலைபோகின்றது. எனவே நமது நாட்டில் சஞ்சிகைகள் வளர்ச்சியடைந்து மக்கள் மத்தியில் செல்வாக்குப் பெறும் வரையிலாவது, தென்னிந்தியத் தரமற்ற சஞ்சிகைகளுக்குக் கட்டுப்பாடு அவசியம்தான் என்

பதை நாம் உணர்வதுடன் மற்றவர்களையும் உணரச் செய்ய வேண்டும்.

நமது எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்கள் தென்னிந்தியச் சஞ்சிகைகளில் வரும்போது மட்டும் பாராட்டும் மனப்பான்மை, நம்மிடையேயிருந்து நீங்கவேண்டும். இப் பிரச்சனையில் திரு. ஏ. ஜே. கனகரெட்டு அவர்கள் சமர்த்தாக விளக்கம் கொடுத்திருந்தார். அவர் கூறியவற்றில் உண்மை இல்லாமலில்லை. முக்கியமாக, ‘உண்மையான இலக்கியத் தரம்பிரித்து இனங்கண்டு கொள்ள பல்கலைக் கழக விரிவுரையாளர்கள், கல்லூரி ஆசிரியர்கள் போன்றோர் வாசகர்களுக்கு உதவிசெய்ய வேண்டும்’ என்று அவர் கூறியிருப்பது வரவேற்கத்தக்கது.

அத்துடன் கல்லூரிகள் போன்றவற்றில் இலக்கியத்தின் ஒரு பகுதியாக ஈழத்து தற்கால இலக்கியம் பற்றிய பாடத்திட்டம் அமைக்கப்பட்டால், நிச்சயம் பலன் அளிப்பதொன்றாக அமையும் என்பதையும் சிந்திக்க வேண்டும். கல்லூரி ஆசிரியர்கள் சிரத்தை எடுத்தால், இதனைத் தமது கடமையாகக் கொண்டால், நிச்சயம் ஒரு குறிப்பிட்ட காலக் கட்டத்தில் பலன் விளையும், நமது பண்பாடு மண்வாசனைகளைப் பிரதிபலிக்கும் உயிர்த்துடிப்புள்ள இலக்கியங்கள் வளர இது வழிவகுக்கும். வசதி படைத்தவர்கள் நிறுவனங்கள் போன்றவை தலையாய கலை ஆர்வம் காட்ட வேண்டும். அப்போது வாசகர்கள் விழிப்புணர்ச்சி அடையா திருக்க முடியாது.

சர்வகச்சேரி. அ. க. நாகராஜா

ஏ.ஜே. கனகரெட்டு வெளியிட்ட சில கருத்துக்கள் இலக்கிய வளர்ச்சியிலும் ஈழத்து சஞ்சிகைகளின் வளர்ச்சியிலும் ஈடுபாடுடையவர்களின் சிந்தனைக்குரியவையாகும். எமது எழுத்தாளர்கள் வாசகர்களிடமிருந்து விலகி நிற்பதே ஈழத்து சஞ்சிகைகள் போதிய அளவுக்கு விற்பனையாகாமல் இருப்பதற்குக் காரணம் என்பதை ஏ.ஜே. கே. ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. உண்மையில் அவரே கூறியிருப்பதுபோல் மட்டமான இலக்கிய ரசனை பெரும்பாலான வாசகர்களிடையே உருவாகியிருப்பதன் காரணமாக அத்தகையோரிடமிருந்து தரமான ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் இயல்பாகவே ஒதுங்கியிருக்க வேண்டியுள்ளது. வேறுவகையாகக் கூறுமிடத்து இவ்வெழுத்தாளர்களின் படைப்புக்கள் மேற்குறிப்பிட்ட வாசகர்களின் 'இலக்கிய ரசனை'க்குப் பொருந்துவதாக இல்லை என்பது உண்மையேயாகும். விற்பனையை அதிகரிப்பதை நோக்கமாகக் கொள்ளுமிடத்து எமது எழுத்தாளர்கள் இலக்கிய ஏணியின் உச்சியில் நிற்பதை விட்டு விட்டு பல படிக்கல் கீழிறங்கி, 'பிரபல' தென்னிந்திய சஞ்சிகைகளின் தரத்துக்குச் சமமான முறையில் எழுதவேண்டும் என்பதை யாரேனும் மாற்று வழியாகக் கூறுவதற்கில்லை. வாசகர்களுடன் நெருங்க வேண்டும் என்பதற்காக எழுத்தின் தரத்தை அவர்களுடைய ரசனைக்கேற்ப மாற்றி இலக்கிய வியாபாரம் செய்வதாயின், தென்னிந்திய பத்திரிகைகளைத் தடை செய்ததன் நோக்கம் ஈழத்தில் தரமான

சஞ்சிகைகளின் வளர்ச்சியை உனக்குவிப்பதல்ல, மிகச் சிறிய அளவில் வெளிநாட்டுச் செலாவணியை மிச்சப்படுத்துவதே என்றாகிவிடும். தென்னிந்தியப் பத்திரிகைகள் எல்லாப் பிரிவினராலும் கடுமையாகத் தாக்கப்பட்டமைக்கு அவை தரமான இலக்கிய வகையில் சேராதது மட்டும் காரணமல்ல. தவறான இலக்கிய ரசனை உருவாக்கப்பட்டவும் அவையே பொறுப்பாக இருந்தன என்பதும் காரணமல்ல. தவறான இலக்கிய ரசனை உருவாக்கப்படவும் அவையே பொறுப்பாக இருந்தன என்பதும் காரணமாகும். எனவே தான் ஈழத்து சஞ்சிகைகளிற் சில தென்னிந்தியப் பத்திரிகைத் தடையை உறுதுணையாகக் கொண்டு வளர்ச்சியடைய முற்பட்டபோது தவிர்க்க முடியாத வகையில் அவை இலக்கிய சார்புடையதாக விளங்க வேண்டியதாயிற்று. ஈழத்து சஞ்சிகைகளைல்லாமே வரவேற்கக் கூடிய அளவுக்கு தரமான இலக்கிய ரசனையின் வளர்ச்சிக்குத் துணைபுரியும் வகையில் வெளிவருகின்றன என்று திருப்திகரமாகக் கூற முடியாதெனினும் அவற்றில் சிலவாவது தென்னிந்திய சஞ்சிகைகளுக்கு விதிக்கப்பட்ட தடை நியாயமானதே என்று வாய்விட்டுக் கூறுமளவுக்கு தரமுடையனவாய் விளங்குவதைக் குறிப்பிடாமலிருக்க முடியாது. தமிழ் நாட்டிற்கு அவை சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாகவும் விளங்குகின்றன.

இலங்கையின் வெளியாகும் சஞ்சிகைகளை இரு பொதுப் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். முதலாவது பிரிவு, தென்னிந்திய சஞ்சிகைகளின் தடையைப்

பயன்படுத்தி அமைப்பில் அவற்றை அப்படியே அடியொற்றி, அச்சஞ்சிகைகள் உருவாக்கிய வாசகர் கூட்டத்தின் ரசனைக்கு இரையாவதென்றே பிறந்த சஞ்சிகைகள். இரண்டாவது பிரிவு, கடந்தகால நூற்றுண்டு காலமாக ஈழத்தில் பெருவளர்ச்சியுற்ற தரமான இலக்கிய உணர்வினைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்துபவர்களால் வெளியிடப்படும் சஞ்சிகைகள். ஈழத்தில் சஞ்சிகை விற்பனையை அதிகரிப்பதற்குக் கூறப்படும் ஆலோசனைகளும் அதற்கென வழங்கப்படும் வசதிகளும் முதலாவது பிரிவைச் சேர்ந்த சஞ்சிகைகளுக்கே அதிக வாய்ப்புகளை அளிக்கும் என்பதை ஊகிக்க முடிகிறது. எமது சஞ்சிகைகளின் விற்பனவு பற்றி அபிப்பிராயம் கூற முயலும் எவரும் இவ்வேறுபாடுகளைக் கருத்திற்கொள்ள வேண்டும். எவ்வாறான இலக்கிய அளவுகோல்களைக் கொண்டு தென்னிந்திய பொழுதுபோக்குச் சஞ்சிகைகளைச் சாடினோமோ அதே போன்று உள்ளூரில் அவற்றைப் பின்பற்றி எழும் சஞ்சிகைகளை விமர்சித்து வாசகர்களும் அச்சஞ்சிகைகளுக்கும் நல்வழி காட்டும் பொறுப்பை இரண்டாம் பிரிவைச் சேர்ந்த சஞ்சிகைகளும் விமர்சகர்களும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

இப்போக்கினை வளரவிட்டு பின்னர் போர்க்கொடி தூக்குவதைத் தவிர்த்து முனையிலேயே கிள்ளிவிடும் மனப்பான்மை ஈழத்து இலக்கிய அன்பர்களிடம் உருவாக வேண்டும். 'அவையும் நம் நாட்டுச் சஞ்சிகைகள் தாமே' என்ற எண்ணத்தை வளரவிட்டால் பின்னர் அதற்காக வருந்தவேண்டி வரும்.

ஈழத்துத் தேசிய இலக்கியம் தனக்குகந்த தகுந்த கௌரவத்தைப் பெறவேண்டுமென்றால் இவ்வாறான சுய விமர்சனம் இன்றியமையாததாகும்: தேசிய இலக்கிய உணர்ச்சியுடனும் தரமான இலக்கிய சஞ்சிகைகள் ஈழத்தில் வளரவேண்டும் என்னும் அந்தரங்க சுத்தியுடன் தென்னிந்திய சஞ்சிகைகளுக்கு விதிக்கப்பட்ட சடையைப் பலரும் வரவேற்றனர். ஆனால் இதனைப் பண பலம்மிக்க சிவர் தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தி அண்மைக்காலங்களில் பணம் பண்ணுவதற்கென்றே மேற்கொண்ட சஞ்சிகை முயற்சிகளை அவதானித்ததன் விளைவாகவே இவ்வாறான ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டியிருக்கின்றது. தேசிய இலக்கிய வளர்ச்சியைக் கௌரவிப்பதற்கு ஈழத்து சஞ்சிகைகளைப் பொறுத்த வரையில் தரநீர்ணயம் செய்ய வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டுள்ளது.

வெளி நாட்டிலிருந்து வந்து பரவும் நச்சுக் காற்றைத் தடைசெய்ய இலகுவான வழிமுறைகள் உண்டு. அவை வெற்றிகரமாகக் கையாளப்பட்டுள்ளன. ஆனால் உள்நாட்டில் அதற்குப் பிரதியீடாகத் தோன்றும் நச்சுக் காற்று உடனடியாக நிறுத்தப்பட வேண்டியுள்ளது. அதன் வளர்ச்சியைத் தடை செய்யாது விட்டால் மற்றொரு தலைமுறையை அதற்குப் பலியிட வேண்டிவரும். ஓர் உயர்தர இலட்சியத்தை 'இலக்கிய வர்த்தகர்களுக்காகத்' தியாகம் செய்ய ஈழத்து இலக்கிய அன்பர்கள் தயாராக இல்லை.

கண்டி. சோ. சந்திரசேகரன்

மூன்று நாடகங்கள்

கே எஸ் சிவகுமாரன்

'காலங்கள் அழுவதில்லை' 'நகரத்துக் கோமாளிகள்' 'தகுதி' ஆகிய மூன்று நாடகங்களை அண்மையில் கொழும்பில் பார்க்கும் சந்தர்ப்பம் கிட்டியது. மூன்று நாடகங்களும் தத்தம் அளவில் கவனத்தை ஈர்ப்பனவாக அமைந்தன. முதலில் இலங்கைப் பல்கலைக்கழக பேராசன வளாக தமிழ் விரிவுரையாளர் சி. தில்லைநாதன் எழுதி நெறிப்படுத்திய 'தகுதி' என்ற நாடகத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். ஏறக்குறைய 60 நிமிடங்களளவரை இந்த நாடகம் மேடையில் இடம்பெற்றது. கொழும்புக்கு வெளியேயுள்ள மாகாண நாடகங்களும், கூர்மை ரசனைபெற்ற பார்வையாளர்களை திருப்திப் படுத்தக்

கூடியதாக இருக்கலாம் என்பதற்கு, இது ஓர் தகுந்த உதாரணம்.

இந்த நாடகத்தைப் பார்ப்பதற்கு கொழும்பில் உள்ள நாடகத் தயாரிப்பாளர்களும், ஆசிரியர்களும், நடிக்கரும் பெருமளவில் செல்லாதது ஒரு குறையே ஆயினும், பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் பெருமளவில் கூடியிருந்தார்கள். பெண்கள் பாத்திரத்தையும் ஆண்களே ஏற்று நடித்தனர். முக்கிய இரு பாத்திரங்களை ஏற்று நடித்தவர்கள் சிறப்பாக நடித்தனர். ஆயினும் நாடகக் கட்டுக்கோப்பில் இன்னும் சிறிது இறுக்கத்தைக் கொண்டுவந்திருக்கலாம். ஒரே செம், ஓரங்கம், ஐந்து காட்சிகள் — ஆயினும் மக்களை இந்த நாடகம் பரவசப்படுத்தியது. சிரிப்பு களிப்பூட்டுமாயின்-சிரிப்பு மூலம் பாரிய ஒரு விஷயத்தை சொல்ல முடியுமாயின் நகைச் சுவை நாடகங்களும் விரும்பற் பாலது. ஆயினும், நாடகப் பாணியில் அமையாத, பகிழ்ச்சி கூத்துக்களும், நாடகக் கட்டுக்கோப்பில் அமைந்த நகைச்சுவை நாடகங்களுக்கும் இடையே வித்தியாசம் உண்டு.

'தகுதி' என்ற நாடகத்தில் காத்திரமானமுறையில், கருத்து ஒன்று செய்தியாகத் தெரிவிக்கப்படுகின்றது. உடன் நிகழ்கால யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் பழைய சமூக அமைப்பு தேய்ந்து வருகிறது என்பதை இந்த நாடகம் புலப்படுத்தியது. ஆம், சர்திப் பிரச்சினைக்கான காரணமும் அதன் போக்கும், கல்வி காரணமாக சமூகத்தில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கும் மதிப்பு ஏற்படுவதால், சர்திப்பிரச்சனை செத்தொழிந்த பிரச்சனையாக மாறிவிடும் என்ற கருத்தும்,

நாடகத்தில் கூறப்படுகிறது. இந்தக் கருத்து சம்பிரதாய நாடக அமைப்பிலேயே சொல்லப்படுகிறது. படித்த தாழ்த்தப்பட்ட வாலிபன், படித்த உயர்ந்த சாதிப் பெண்ணைக் காதலித்து திருமணம் செய்வதற்கு எதிர்ப்புக் காட்டிய பெற்றோர், பின்னர் அவர்களை ஏற்றுக்கொள்வதும் நாடகத்தின் நிகழ்வோட்டமாகும். சாதி வெறிபிடித்த பிரகிருதிகள் கூட தமக்கு என்று ஒரு தேவை ஏற்படும்பொழுது புதிய மாற்றங்களுக்கு தம்மை விட்டுக்கொடுக்க முன்வருவார்கள் என்பதும் இந்த நாடகத்தில் கூறப்படுகிறது. இந்த நாடகத்தில் உள்ள சாதித்துவேஷம் பிடித்த பாத்திரம்தான் அவமானப்படுத்திய குறைந்த சாதிக்காரப் பையன் கிளிநொச்சியில் காரியரதிகாரியாக பதவி ஏற்று வந்தவுடன் தனக்காக நிலம் ஒன்றைப் பெற்றுத்தரும்படி மன்றூடவும் தயாராக இருக்கிறார். பழைய பரம்பரையை பிரதிநிதிப்படுத்தும் பாத்திரத்தின்மூலம் நாடகாசிரியர் நாடகத்தின் உறுதியான மதிப்பை ஏற்படுத்துகிறார். சமூகத்தில் ஒருவருக்கு மதிப்பு பிறப்பினால் ஏற்படுவது அல்ல. அவருடைய பணம், பதவி, கல்வி, தகுதி ஆகியவற்றின் அடிப்படையிலேயே அமைகிறது என்ற உண்மையை இந்தப் பாத்திரம் ஏற்றுக்கொள்கிறது. உடனடியாகவே இதனை அந்தப் பாத்திரம் உணராவிட்டாலும், என்றோ ஒருநாள் தவிர்க்கமுடியாத இந்த உண்மை நிலையை அது புரிந்துகொள்ளும் என்ற ரூசகத்தை நாடகத்தில் ஆசிரியர் காட்டி நிற்கின்றார். பரம்பரை பரம்பரையாக சுவீகரிக்கப்பட்ட பிற்போக்கு எச்ச சொச்சங்களில்

இருந்து, முழுமையாக வெளிவராவிட்டாலும் பாத்திரம் உண்மையை எதிர்கொண்டு நோக்கத் தயாராக இருக்கிறது என்று நாடகத்தில் காட்டப்படுகின்றது. இந்தப் பாத்திரம் போன்றவர்கள் இறுதியில் தலைகவிழவே செய்வர் என்பதனை உயர் சாதிக்காரரே எடுத்துக் கூறுகிறார்.

தில்லைநாதனுடைய பிரதியதார்த்த பூர்வமாக எழுதப்பட்டுள்ளது. யாழ்ப்பாண நிலச்சுவாந்தர் குடும்பங்களில் பேசப்படும் பேச்சுமுறையும் மரபுவாழ்க்கையும் நாடகத்தில் கையாண்டு சித்தரிக்கப்படுகிறது. பாத்திரங்கள் வசனங்களை இன்னும் சிறிது இயற்கையாக உச்சரித்திருக்கலாம். நாடகப் பிரதியில் உள்ள சில வசனங்கள் நடிக்காளின் உச்சரிப்புக் காரணமாக பார்வையாளரிடையே நகைச்சுவையை உண்டு பண்ணின. ஆயினும் நாடக ஆசிரியர் நகைச் சுவையை உண்டு பண்ணும் நோக்கத்துடன் மாத்திரம் நாடகத்தை எழுதவில்லை என்பது தெளிவு. பார்வையாளர் ரசனை வளர்ந்தாலே ஒழிய இந்த விதமான முரண்பாட்டு ரசனை திருந்தப் போவதில்லை. மொத்தத்தில் நல்ல நோக்கத்துடன் மேடையேற்றப்பட்ட இந்த நாடகம் மிகவும் ரசிக்கத்தக்கதாக அமைந்திருந்தது. கலாநிதிகள் திரு. கந்தையா இந்திரபால மற்றும் மன்றூப் ஆகியோர் பேராதனை நாடகங்களை கொழும்பில் பார்க்கச் சந்தர்ப்பம் அளித்திருந்ததைத் தொடர்ந்து இப்பொழுது விளிவுரையாளர் தில்லைநாதன் சந்தர்ப்பம் அளித்துள்ளார். திரு. வித்தியானந்தன் நாட்டு கூத்தை நவீன மயப்படுத்தி கொழும்பில் மேடையேற்றியிருந்தார்.

இனி 'நகரத்துக் கோமாளிகள்' என்ற நாடகத்தை பார்ப்போம். இது மாக்ஸிம் கோர்கி எழுதிய 'லோவர் டெப்த்ஸ்' என்ற நாடகத்தின் தழுவலாகும். இந்த நாடகம் சம்பிரதாய நாடகம்போன்று இல்லை, நாடகத்தைப் பார்த்துவிட்டு வீடு திரும்பியதும் ஓர் நாடக நிறைவு ஏற்படவில்லை. காரணம் மூலத்தில் உள்ள குறைபாடே. கோர்கியின் மூல நாடகத்தில் மனிதத்துவமே நிரம்பி வழிகிறது. வெறும் மனிதத்துவம் மாத்திரம் நாடகமாகாது.

ஆயினும், தழுவல் நாடகமாக எவ்வாறு இது மேடையேற்றப்பட்டது என்பதைப் பற்றியே நாம் இங்கு அக்கறை கொள்ளல் வேண்டும். பெளசில் ஆயீர் இந்த நாடகத்தின் நீளத்தை இன்னும் குறைத்திருக்கலாம். காட்சிகளையும் வசனங்களையும் இன்னும் சுருக்கியிருக்கலாம். வசனங்கள் கொச்சையான முறையில் இரட்டுற மொழிகளாகத் தொனிக்காமல், பார்த்திருக்கலாம். இப்போதைக்கு தழுவல் சம்பந்தமாக இந்தக் குறைபாடுகளையே என்னால் கூற முடியும். ஆயினும், மேடையேற்றத்தில் இந்த நாடகம் திருப்தியையே தந்தது. ஸுஹைர் ஹமீடிஸ் நெறியாள்கையில் நடிக்கர்கள் கட்டுப்பாட்டுடன் நடித்தார்கள். சிறந்த நடிக்கர்களில் ஒருவரான லடிஸ் வீரமணி பாத்திரத் தன்மைக் கேற்ப இன்னும் சிறிது அடக்கமாக நடித்திருக்கலாம் என்பதையும் சுட்டிக்காட்ட வேண்டும். மேடையமைப்பு, உடை, ஒப்பனை, ஒளி அணைத்தும் சிறப்பாக இருந்தன. பார்வையாளர்கள், நகைச் சுவை வசனங்

களை கிரகித்து ரசித்த போதிலும், நாடகத்தைப் பொறுமையுடன் இருந்து பார்த்தமையே ஒரு வெற்றிதான்.

ஈழத்து மலைநாட்டு மக்களின் வாழ்க்கையை சித்தரிக்கும் ஒரு நாடகம் 'காலங்கள் அழுவதில்லை' எந்த ஒரு இயக்கமுமே காரண காரியத் தொடர்பு உடையனவாக இருக்கின்றது. இதனை வலியுறுத்தும் விதத்தில் இந்த நாடகத்தின் கதை அமைந்துள்ளது. இதில் பல பாத்திரங்கள் வந்து போகிறார்கள். ஒரு தந்தை, இரண்டு பிள்ளைகள், அவர்களின் மனைவிமார் ஆகிய ஐந்து பேர் மாத்திரமே எடுத்துக்கொண்ட நாடகப் பொருளை வெளிப்படுத்துவதற்கான அத்தியாவசிய பாத்திரங்களாகும். சமூகத்தின் பொதுவான பிரச்சனை ஒன்றை குறிப்பிட்ட ஒரு குடும்பத்தில் உள்ள பாத்திரங்களின் இயக்கத்தின் மூலம், நாடக ஆசிரியர் சித்தரிக்கிறார். இதனை தமது உள்ளார்ந்த கருத்தை வெளிப்படுத்தவும், அதே வேளையில் மனிதகுண நலன்களை — விசித்திரப்போக்கினை — சம்பந்தப்பட்ட பாத்திரங்கள் மூலமாக எடுத்துக் கூறவும் விழைகிறார்.

நாடகத்தின் மையக்கருத்து கதை நிகழ்வோட்டம், பாத்திரங்களின் முழுமையான வடிவம், உரையாடல், கதைப்பின்னலில் திருப்பு முனை, கூட்டு மொத்தமான அனுபவம் ஆகியவை, எவ்வாறு அமைந்துள்ளன என்று பார்த்தால் வழமையாக ஒரு நாடகத்தில் காணும் அம்சங்கள் போலல்லாமல், இயல்பான போக்கில், இந்த நாடகம் அமைந்திருப்பதைக் காண

லாம். இன்னும் விளக்கமாகக் கூறினால், சாதாரண நாடகங்களில் நாம் அவதானிக்கக் கூடிய, மிகைப்படுத்தப்பட்ட பாத்திர அமைப்போ நடிப்போ இதில் இல்லை. சிக்கனமான முறையில், பாத்திரங்கள் நெறிப்படுத்தப்பட்டதனால், கட்டுப்பாட்டுக்குள் இயங்குவதை காண முடிந்தது. சாதாரணமாக வரலாற்று நாடகங்களுக்கும், சமூக நாடகங்களுக்கும் இடையில் எந்தவித எல்லைக் கோடும் இன்றி, ஒரே வார்ப்பிலமைந்த நாடகங்களையே பார்த்துப் பழகிய எமக்கு குறிப்பிட்ட இந்த சமூக நாடகம் மிகைப்படுத்தப் படாமல் இயல்பான முறையில் அமைந்திருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

நாடகத்தின் தொடக்கத்திலும், இறுதியிலும் வில்லுப்பாட்டு நிகழ்ச்சி மூலம் கதைப் பின்னணியைப் பார்வையாளர்களுக்கு எடுத்துக் காட்டு முற்பட்டது, ஓர் இடையூறு போலவே தென்பட்டது. நாடகத்தின் உள்ளார்த்தவடிவத்திற்கு அமையவோ, வில்லுப்பாட்டு பொது நெறிகளுக்கிணங்கவோ, குறிப்பிட்ட இந்தக்குழுவினர் அளித்த நிகழ்ச்சி இருக்கவில்லை. எனவே இரண்டையுமே பிரித்துப்பார்க்கவேண்டிய அவசியம் பார்வையாளர்களுக்கு எழுந்தது. எனவே, எனது அபிப்பிராயத்தின்படி இந்த வில்லுப்பாட்டு நிகழ்ச்சியில்லாமலேயே மேலும் சிக்கனமாகக் காட்டியிருக்கலாம்.

இந்த நாடகத்தை நெறிப்படுத்திய ஜே. பி. ரொபர்ட். தமது முன்னைய நாடகங்களில் காட்டிய திறமையை, இதில்

மேலும் மெருகு படுத்தியிருக்கிறார். ஒரே செற்றில், ஆடம்பரமற்ற முறையில், யதார்த்த பூர்வமாகவும், சிக்கன முறையிலும் நாடகத்தை நெறியாள்கை செய்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

ஒப்பனை பற்றியும், விசேஷமாக குறிப்பிடல் வேண்டும். தோட்டத் தொழிலாளர்களின் இரங்கத்தக்க வாழ்க்கை முறையினை, பார்வையாளர்கள் உணர்ச்சி பூர்வமாகவே அறிந்து கொள்வதற்கு இந்த ஒப்பனை முறையும் உதவியது.

இந்த நாடகத்தின் மூலம் நாடக ஆசிரியர் கார்த்திகேசுமலைநாட்டு மக்களின் அவல வாழ்வைச் சித்திரிக்கும் அதே வேளையில், வருங்கால நம்பிக்கை இளைய பரம்பரையினர்களைக் களைய வேண்டியிருக்கிறது என்றும் இத்தியாவில் இருந்து தொழிலாளர்களாக பிரிட்டிஷ்ஷாரால் இங்கு குடியேற்றப்பட்டபோதிலும் ஈழத்து மண்ணிலேயே மலைநாட்டு மக்கள் காலூன்றி ஒன்றுபட்டு வாழவேண்டும் என்ற கருத்தையும் தெரிவிக்கின்றார்.

இந்தப் பண்பை, எமது புகைகதை எழுத்தாளர்கள் மட்டுமே கையாண்டிருக்கிறார்கள். சமூக பொருளாதார உறவுகள் பாத்திர இயக்கங்களின் குறிப்பிட்ட கூற்றுக்குக் காரணமாக இருப்பது, இதுவே முதல் தடவையாக நாடகம் ஒன்றில் உணர்ந்தேன். கூட்டு மொத்தமாகப் பார்த்தால் 'காலங்கள் அழுவதில்லை' என்ற நாடகம் இதுபோன்ற பிற சமூக தமிழ் நாடகங்களுடன் ஒப்பிடும்பொழுது திருப்தியைத் தருகிறது ★

நான் இலக்கியச் சிறுவனன் க.நா.சு. ஜனீ யாக்திரம்

க.கைலாசபதி

கால அளவை எடுத்துக் கொண்டாலும், க. நா. சு. சுமார் முப்பத்தைந்து வருடங்களுக்கு மேலாக இடைவிடாது எழுதிவந்திருக்கும் 'முழுநேர' எழுத்தாளர் என்பதில் ஐயமில்லை. 1912-ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் முப்பத்தொராம் திகதி, தஞ்சை மாவட்டத்தில் உள்ள வலங்கைமான் என்னுமிடத்தில் பிறந்த க. நா. சு., 1934-இல் எழுத்து வாழ்வைத் தொடங்கும் இலட்சியக் கனவுடன் சென்னைக்குச் சென்ற நாள் முதல் இன்றுவரை எழுதிக்கொண்டே வந்திருக்கிறார்.

ஓர் எழுத்தாளனைப் பொறுத்தவரையில் அவனது வாழ்க்கைச் சம்பவங்களிலும் பார்க்க அவன் எழுத்தில் பொறித்திருப்பவையே அவனை எடைபோடுவதற்கும் மதிப்பிடுதற்கும் உகந்தவை. ஆயினும், தான் எழுதும் ஆக்க இலக்கியங்களான நாவல், சிறுகதைகளிலும் சரி, அறிவு பூர்வமான விமர்சனங்களிலும் சரி, சுயசரிதைக் கூறுகளைக் கலந்து அதனை வெளிப்படையாகவே கூறுவதோடு அமையாது, ஏனைய

எழுத்தாளர்களை விமர்சிக்கும் போது அவர்களது வாழ்க்கைச் சம்பவங்களையும் சேர்த்தே அடிப்பிராயம் கூறுபவர் க. நா. சு. அந்த வகையில் அவரது வாழ்க்கையை முற்றாக நீக்கிவிட்டோ, மறந்துவிட்டோ நாம் அவரைப் பற்றி எழுதுவது இயலாத காரியம்.

சந்தர்ப்பம் கிடைத்த இடத்திலெல்லாம் தன்னைப்பற்றிப் பல பட எழுதியிருப்பவர் க. நா. சு. ஆயினும் சுயசரிதைப் போக்கில் ஏறத்தாழ பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் (10-10-1958) சரஸ்வதி இதழில் 'நினைவு அலைகள்' என்ற தலைப்பிலே அவர் எழுதியிருப்பவை அவரது எழுத்துப் பற்றிய முடிவுகளைத் தீர்மானிக்கும் வகையில் மிக முக்கியமானவையாய்க் காணப்படுகின்றன. தனது முடிவுகளை அடிக்கடி மாற்றிக்கொள்வதில் க. நா. சு. பெயர்போனவர். எனினும் தனது நாற்பத்தாறு வது வயதில் - ஓரளவு முதிர்ச்சியும் அமைதியும் பெற்ற வயதில் - எழுதிய அச் சுயசரிதைக் குறிப்பு பெருமளவுக்கு செய்தி

களை நேர்மையாகக் கூறுகின்றது எனக் கொள்வதில் தவறிருக்காது.

‘என் இலக்கிய வாழ்வு எந்தெந்தத் திசையில் எப்படி எப்படிச் செல்லவேண்டும் என்று தீர்மானித்துக்கையில் ஒரு டைப்பரைட்டருடன் சென்னைக்கு வந்து 1934-ல் தங்கசாலைத் தெருவில் ஒரு ஹோட்டலில் தனி அறை எடுத்துக் கொண்டு குடியேறினேன். ஆங்கில இலக்கிய சிருஷ்டியும் வேகம் பெற்றது. 1935 — 36-ல் தமிழில் எழுதத் தொடங்கியதுடன் என் இலக்கிய வாழ்வும் வளம்பெற்றது.’

இக்கூற்றிலே காணக்கூடிய சில முக்கியமான அம்சங்களைப் பின்னர் நாம் கவனிக்கலாம். எனினும் இவ்விடத்திலே போகிற போக்கில் இரண்டு விஷயங்களை மனங்கொள்ளுதல் நல்லது. சென்னைக்குக் குறிப்பிடத்தக்க அளவு பணவசதியுடன் வந்தார். ஆரம்பத்தில் ஆங்கில இலக்கியத்திலேயே அகீத ஈடுபாடு இருந்தது. இன்றுவரை இவ்விரு அம்சங்களும் க. நா. ச. வின் சிந்தனையையும் செயல்களையும் பாதித்து வந்துள்ளன என்பதில் சந்தேகமில்லை. எனினும் இதனை விரிவாகப் பின்னர் ஆராய்வோம்.

இந் நூற்றாண்டின் மூன்றாம் தளாபத்தின் நடுப்பகுதியில் ‘இலக்கிய வாழ்வு’ ஒன்றை மேற்கொள்ளவேண்டும் என்ற இலட்சிய நோக்குடன் மாவட்டம் ஒன்றிலிருந்து தலைநகருக்கு - கிராமத்திலிருந்து பட்டணத்துக்கு — போனதாக அவர் எழுதியிருக்கிறார். அந்தரங்க சுத்தியுட

னேயே அவர் சென்றார் என்பதனை நாம் ஏற்றுக்கொள்வோம். அதில் பிரச்சினை எதுவும் இல்லை. க. நா. ச. அவ்வாறு இலக்கிய உலகில் காலடிவைத்த காலப்பகுதி எத்தகையது?

இந்தியாவிலும் உலகிலும் பொதுவாகச் சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த சம்பவங்கள் பல அவ்வேளையிலே நடந்து கொண்டிருந்தன: இந்தியாவிலே மகாத்மா காந்தி தலைமையில் தேசிய இயக்கம் அதுகால வரை இருந்த போக்கையும் கதியையும் மாற்றிக் கொண்டு பொதுஜன இயக்கப் பண்பைப் பெறத் தொடங்கியிருந்தது. அது மட்டுமல்லாது இவ்வியக்கம் அனைத்திந்திய அடிப்படையிலும் விசாலித்தது. பல வருடங்களுக்கு முன்னரே பாவலன் பாரதி பாடிச் சென்றிருந்த ‘சுதந்திர தாகம்’ வலுப்பெற்றது. இத்தகைய விழிப்புமே கமும் எழுச்சியும் ஓங்கிய காலப்பகுதியிலேயே — பௌதிகத் தேவைகையொட்டி, பொதுஜன ஆதரவைத் திரட்டி ஒரு முகப்படுத்தும் நோக்கத்துடன், ‘காந்தி’, ‘சுதந்திரச் சங்கு’, ‘மணிக்கொடி’ முதலிய பத்திரிகைகள் தேசபக்தர்களால் தொடங்கப்பெற்றன.

இது சம்பந்தமாக, சிதம்பர ரகுநாதன் கூறியிருப்பது நோக்கத்தக்கது:

‘காந்திப் பத்திரிகை காரசாரமான தமிழில் — பாமர ரஞ்சகமான முறையில் ஏகாதிபத்திய துவேஷத்தை வளர்த்தது. ஆரம்ப காலத்தில் காந்திப் பத்திரிகையில் இலக்கியத்துக்கே இடமில்லை. மேலும் அரசியல்தான் எதையும்விட முக்கியபிரச்சினையாக இருந்தது’

வ. ரா. சங்கு சுப்பிரமணியன் முதலிய புதுமை எழுத்தாளர்களே மட்டுமன்றி, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்ப் பேராசிரியராய் அமர்ந்திருந்த விபுலாநந்த அடிகள் போன்றோரும் இக்காலத்தில் பாரதி பாடல்களைப் பிரசாரஞ் செய்து விடுதலை வேட்கையைப் பெருக்கி வந்த காலம் இது. எத்தனையோ எழுத்தாளர் சிறைசென்றனர்.

ஐரோப்பாவையும் — ஏன் பொதுவாக உலகின் ஏனைய பாகங்களையும் பொறுத்தமட்டில், இக்காலப்பகுதியில், பாசிஸ்துக்கு எதிராகப் பலமான மக்கள் இயக்கங்கள் உருப்பெற்று வந்தன. ஆஸ்திரியா, பிரான்ஸ் ஆகிய நாடுகளில் தொழிலாளர் வர்க்கம் பாசிஸ்ட் போக்குகளை எதிர்த்து 1934-ஆம் ஆண்டிலே மாபெரும் ஆர்ப்பாட்டங்களும் இயக்கங்களும் நடாத்தியது. ஸ்பெயின் தேசத்திலே 1936-ல் உள்நாட்டு யுத்தத்தைக் கட்ட விழ்த்துவிட்ட பாசிஸ்ட் சக்திகளுக்கெதிரான போராட்டத்தையும் வெகுஜன முன்னணியையும் கட்டி எழுப்புவதில் ஸ்பானிய கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி மும்முரமாக உழைத்து வந்தது. எமது தலைமுறையில் வியத்தாம் எவ்வாறு உலக மக்களது மனச் சாட்சியை உலுப்பி ஜனநாயக வாதிகளையும் தேசபக்தர்களையும் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பாளர்களையும் ஒரு முகப்படுத்தியதோ, அதேபோன்று முப்பதுகளில் சின்னஞ்சிறிய ஸ்பெயின் உலகின் நல்லோரை நாலாதிசைகளிலிருந்தும் ஈர்த்தது. எழுத்தாளர்கள் இலட்சியப் பற்றுடன் ஸ்பானியக் குடியரசை ஆதரித்தனர்.

இங்கிலாந்திலிருந்து ஸ்பானியக் குடியரசினதும் முற்போக்

குச் சக்திகளினதும் அணியில் போர்புரிவதற்காக எண்ணற்ற எழுத்தாளர்கள் இலட்சியவேகத்துடன் சென்றனர்; பலர் வீரமரணமும் எய்தினர். உலகப் பிரசித்தி பெற்ற திறனாய்வாளராய்ப் பின்னர் புகழ்பெற்ற கிறிஸ்தோப்பர் கோல்ட்வெல், 'மக்களும் நாவலும்' என்ற நூலாசிரியர் 'ரால்ப் லீபாக்ஸ்', கோல்போர்ட் முதலியோர் எங்கிருந்தோ சென்று ஸ்பானிய மண்ணில் உயிர் துறந்தனர். 1936-இல் பிரெஞ்சு நாட்டில் வெகுஜன முன்னணி உருவாக் கப்பட்டது. இதே வேளையில் ஐப்பானிய பாசிஸ்தை எதிர்த்து, சீனா, இந்தோசீனம், ஆகிய நாடுகளில் மக்கள் இயக்கம் வேகமாக வளர்ச்சிபெற்றது. சுருங்கச் சொன்னால், இக்காலகட்டம் அரசியல் விழிப்புணர்வை இலட்சக்கணக்கானோருக்கு ஏற்படுத்திய காலப்பகுதியாகும். ஸ்பானியப் போரில் சர்வதேசப் படைப்பிரிவு ஒன்றன் தளபதியாய்ச் சமர்செய்த பி. அலெக் சாந்தர் கூறியிருப்பது போல, 'இக்காலப் பகுதியிலே, தொழிலாளர் வர்க்க இயக்கங்களிலும் போராட்டங்களிலும் எத்தகைய பரிச்சயமும் இல்லாத பல்லாயிரக்கணக்கானோர் கூட திடீரென அரசியல் தெளிவும் செயல் ஊக்கமும் பெற்றவராய்ப் பாசிஸ்துக்கு எதிரான மகத்தான போர்க்களத்தில் இலட்சிய வெறியுடன் குதித்தனர்.'

இத்தகைய வேளையில் 'இலக்கிய வாழ்வு' நடாத்தக் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு சென்னைக்குச் சென்ற க. நா. சு. செய்தது என்ன? மேலே நாட்டு எழுத்தாளர் சிலரை ஆதர்ஷ்புருஷர்களாகக் கொண்டதனது 'இலக்கிய வாழ்வை' வழிந

டாத்த எண்ணிய அவர் அக் காலத்தில் சிந்தித்தது என்ன? அவரே சொல்கிறார்:

‘பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிரெஞ்சு இலக்கிய மேதைகளும், இருபதாம் நூற்றாண்டின் என் தலைமுறைப் புரட்சி எழுத்தாளர்களான ஜேம்ஸ் ஜாய்ஸ், டி. எஸ். எலியட்டும் எஸ்ராபவுண்டும் வகுத்துக் கொடுத்த மரபுக்கு நான் வாரிசு என்கிற எண்ணம் எனக்கு உண்டு. இவர்களுக்கெல்லாம் பொதுவாக வேறு என்ன இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும், ஒன்று மட்டும் உண்டு. இடம்பெயர்ந்து, ரகசியத்தில், தீர்மானமாக இலக்கியம் செய்ய குடும்பத் தலைகளை உதறிவிட்டு வெளியேற வேண்டும் என்று ஒரு நோக்கம் உண்டு’

இம்மேற்கோளை ஆராயுமுன் ஒரு குறிப்பு. ‘புரட்சி’ என்ற பதத்தை க. நா. சு. தனக்கேயுரிய பொருளில் வழங்குகிறார் என்பது கவனிக்கவேண்டியது. இலக்கிய மரபு மாற்றம் என்ற பொருளிலேயே அதனைப் பிரயோகித்திருக்கிறார். ஏனெனில் அவர் குறிப்பிடும் மூன்று இலக்கியகர்த்தாக்களும் நாம் பொதுவாக வழங்கும் அர்த்தத்தில் புரட்சி எழுத்தாளரே அல்லர். பச்சையாகச் சொன்னால் அரசியல் பாஷையில் விவரிப்பதானால் இவர்கள் எதிர்ப் புரட்சி எழுத்தாளர் என்பதே பொருத்தமாகும்.

சென்ற வருடம் காலமான எஸ்ராபவுண்ட் அமெரிக்காவில் பிறந்து வளர்ந்து, வாழிபத்துடிப்பில் அந்நாட்டைவிட்டு வெளியேறி, முதலில் இங்கிலாந்திலும் பின்னர் உலகின் பல தேசங்களிலும் சஞ்சரிப்பவராய் ‘இலக்கிய வாழ்வு’ நடாத்தியவர். பாசிஸ்டுக் கொள்கைகளை அங்கீகரித்தவர். ஜேம்ஸ் ஜோய்ஸ் அயர்லாந்துக் கார்ஸ். (அன்று தொட்டு இன்றுவரை நடந்துவரும்) ஐரிஷ் விடுதலை இயக்கத்தில் உள்ளளவேனும் பங்கு பற்றாது ‘மனிதரை அழக்கும்’ பிரச்சினைகளிலிருந்து விடுபட்டு நிற்பதே ‘இலக்கிய வாழ்வு’ நடத்த விரும்புகின்றவனுக்கு உகந்தது என்று கூறிக் கொண்டு முதலில் பாரிஸ் நகரத்து விடுதிகளிலும், பின்னர் சுவிட்சலார்ந்திலும் ‘அமைதி’ யுடன் வாழ்க்கையைக் கழித்தவர். தனிமனித வாதத்தின் கொடுமுடிகளில் ஒருவர் ஜோய்ஸ்.

இவர்களை வழிகாட்டிகளாகக் கொண்டு எழுத்து வாழ்க்கையைத் தொடங்கினார் என்பது முதலில் நாம் நினைவில் நிலைநிறுத்திக் கொள்ளவேண்டிய செய்தியாகும். ஏனெனில் மேற்கூறிய மேல்நாட்டு ‘ஜாம்பவான்கள்’ க. நா. சு. வின் இளமைக் காலத்து இலட்சிய புருஷர்களாக இருந்திருந்தால் கூட ஒருவாறு சமாதானம் கூறலாம். அண்மையில் ‘சரஸ்வதி’ ‘கணையாழி’ ‘எழுத்து’ முதலிய சஞ்சிகைகளிலும் இவர்களைச் சிக்கெனப் பிடித்துக் கொண்டே அவர் எழுதிவந்திருக்கிறார். இது அவரை இனம் கண்டுகொள்வதற்குத் தகுந்த ஆதாரமாக இருக்கிறது.

இவ்வாசிரியர்கள் அதி த
தனிமனித வாதிகள் எனப்
பார்த்தோம். இலக்கியம் தனிப்
பட்ட — சொந்த விஷயம் என்று
தளராத உறுதியுடன் நம்பி
வாழ்ந்தவர்கள் இவர்கள். தமது
குருநாதர்களின் குரலையே பின்
னட்களிலும் எதிரொலித்தார்
விமர்சகர் க. நா. சு. சரஸ்வதி
(10-11-1958) இதழில் 'இலக்
கிய விவாதங்கள்' என்னும்
கட்டுரையிலே பின்வருமாறு
எழுதினார்.

'என் இலக்கிய அறிவும்'
ரசனையுமே என் சொந்த
விருப்பு வெறுப்புகளால் ஏற்
பட்டுச் சமைந்தவைதான்.
இலக்கிய அடிப்படையில்
விருப்பு வெறுப்புகள் நிறை
யவே இருக்க வேண்டும் —

அப்போதுதான் சுவையும்
கூடுகிறது என்று எண்ணுப
வன் நான்..... இலக்கியம்
சொந்தவிஷயம் - சொந்த
விஷயம் என்பதின் சிறப்
பான அம்சங்கள் எல்லாம்
பிரதிபலிக்கிற சொந்த
விஷயம் அது.'

க. நா. சு. வின் இலக்கிய
நோக்கையும் திறனாய்வுத் தகை
மையையும் சரியாக மதிப்பிடு
வதற்கும் விளங்கிக் கொள்வதற்
கும், இந்த 'சொந்தவிஷயம்'
என்ற கோட்பாடு மிக முக்கிய
மானதாகும். அதனை அடுத்த
கட்டுரையில் கவனிப்போம்.

(வளரும்)

எறும்புகள் செய்யும் உதவி

பால்காஷ் ஏரியினருகே நடத்தப்பட்ட பரிசோதனைகளிலி
ருந்து, பாலைவனங்களில் நிலத்தடி நீரைக் கண்டுபிடிக்க எறும்பு
கள் நல்லதொரு சாதனம் என்பது தெரிய வந்துள்ளது. நிலப்
பரப்பிலிருந்து சிறிது ஆழத்தில் நீர்நிலை இருக்குமிடத்தில் எறும்
புகள் குடியேறுகின்றன என்றும், அங்கிருந்து அவை ஆழமாகக்
குழிதோண்டி - சில சமயங்களில் 20 மீட்டர் ஆழம்வரை கூட -
நீரை அடைகின்றன என்றும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது.

மிருகங்களின் யுக்தி

திமிங்கிலங்களுக்கும், டால்பின்களுக்கும் திடீரென வேகமா
கச் செல்லவோ, அல்லது ஒரு கணத்தில் திடீரென நின்றுவிடவோ
சக்தி உண்டு என்று சோவியத் ஆய்வாளர்கள் குழு கண்டு பிடித்
துள்ளது. அவற்றின் செதில்கள் தானாகவே, அணிச்சை முறை
யில் கட்டுப்படுத்தப் படுவதால்தான் அது சாத்தியமாகின்றது.
திடீரென செதில்களினுள் இரத்தம் பாய்வதால் அவை விறைப்
படைகின்றன. இரத்தம் வெளியேறும்போது தொய்வடைந்து,
அம்மிருகங்கள் திடீரென நிற்க முடிகிறது. வருங்காலத்தில் புதிய
வகை வாகனங்கள் செய்ய இத்தத்துவம் பயன்படும்.

மலையக இலக்கியக் கடிதம்

பி. மகாலிங்கம்

சென்ற மூன்று மாதங்களாக மல்லிகைக்கு எழுதாமல் இருந்து விட்ட சூழ்நிலையும் என் உடல் நிலையையும் மீறியதொரு புதிய சூழ்நிலை இக்கடிதத்தை எழுத ஆரம்பித்தபோது என்னுள் எழுகின்றது. மலையகத்தின் விழிப்புணர்ச்சி 'அது இது'வென்று புலம்பி எழுதி புளகாங்கிதம் அடைபவர்கள் உணர்ச்சி உடனுக்குடன் புல்வாண நிலையை எய்தும்போது மட்டும் அதற்கு மருத்துவம் செய்யமுடியாத செய்யாத அளவு பலவீனர்களாகவும் பக்குவமற்றவர்களாகவும் வாளாவிருந்து விடுகின்றனர். இதுமட்டுமல்ல, இவர்கள் மலையகம் என்ற பிராந்தியத்துக்குள் வாழ்பவர்கள் மட்டும் தான் மலையக வாசனையோடு இலக்கியம் படைக்கவேண்டுமென்று கோஷம் எழுப்புவர்களாகவும் விளங்குகின்றனர். இந்த கோஷ நிலைக்கு ஆதரவு இல்லாமல் புல்வாண நிலைக்கு அடிக்கடி ஆளாகும் மலையக இலக்கிய கர்த்தாக்களுக்குச் சவாலாக, ஏனைய பிரதேசத்தில் வாழ்பவர்கள் மலையக மண்வாசனையை அணுகி வெற்றிகாணும் போது கோஷமெழுப்பியவர்கள் மந்தநிலைக்கு ஆளாகியும் விடுகின்றனர். இந்தநிலையில் நாவலப்பிட்டியில் இருந்து வெளிவரும் 'ஆத்மஜோதி' சமய சஞ்சிகையின் வெள்ளிவிழா வெள்ள வத்தை ராமகிருஷ்ண மிஷன் மண்டபத்தில் கொண்டாடப்பட்டு, அந்த வெள்ளிவிழா மலரின் அறிமுகவிழா நாவலப்பிட்டியில் நடந்தபோது பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் அவர்கள் கூறிய ஒரு கருத்தும் மலையகத்திற்கு திருப்தியை ஏற்படுத்துவதுதான்.

நாவலப்பிட்டி இளம் எழுத்தாளர் சங்கம் தமது மாதாந்த கருத்தரங்கில் 'தென்னிந்திய குப்பைகள் இங்குள்ள வீடுகளின் மேஜைகளை அலங்கரிப்புப் பொருள்களாகத்தான் மிளிர்கின்றன என்றும் சவர்ச்சியில் நாட்டம் காட்டுபவர்கள் நம்மவரின் கவர்ச்சியற்ற தரமான இலக்கிய சிந்தனைகளையும் படித்து சுவைக்க வேண்டும் என்றும் வேண்டுகோள் விடுத்துள்ளது. ஈழத்தின் இலக்கிய சஞ்சிகைகள் பற்றிய கருத்தரங்குகள் மலையகத்தின் பல பகுதிகளிலும் நடைபெற்றன. அவற்றில் 'மல்லிகை'யின் தரம் பலமான ஆதரவைப் பெற்றுள்ளதுடன் மல்லிகையின் தலையங்கங்கள் தேசிய சிந்தனையுடன் தீட்டப்படுகின்றனவென்றும் புகழ் ஆரங்கள் சூட்டப்பட்டுள்ளன.

'மலைக்குருவி' கையெழுத்துப் பத்திரிகையின் முதலாவது ஆண்டிதழை ஆத்மஜோதி நா. முத்தையா அவர்கள் வெளியிட்டு வைத்ததும், புலோலியூர் சதாசிவம் அவர்களின் சிறுகதைத் தொகுதியொன்றினை நாவலப்பிட்டி இளம் எழுத்தாளர் சங்கம் வெளியிடவிருப்பதும் மலையக மறுமலர்ச்சிக்கு வித்தான இரு செயல்களாகும்.

ஆதாரம்: பிக்காலோவுடன் வாழ்க்கை
எவ். ஜில்லோ, சி. லேக்.

பிக்காலோ பேசுகிறார்

தமிழாக்கம்
ஏ. ஜே. கனகரெட்டு

இறைவன் இன்னுமோர் கலைஞன் தான். ஒட்டைச்சிவிங்கியையும், யானையையும், பூனையையும் அவர் புனைந்துருவாக்கினார். அவரிடம் உண்மையான கலைப்பாணி இல்லை. வெவ்வேறு வற்றைச் செய்து பார்த்துக் கொண்டே அவர் இருக்கிறார்.

என்னைப் பொறுத்தவரையில் ஓர் ஓவியம் உயிர்த்துடிப்புள்ள ஒரு நாடகம். அது நிகழும்போது மெய்மமை பிளவுபடுகிறது. இந்நாடகம்தான் என்னைப் பொறுத்தவரையில் மேம்பட்டு நிற்கின்றது. வரைதல் இரண்டாம் பட்சம்தான். அப்போது நிகழும் நாடகம் — பிரபஞ்சம் தன்னுள் இருந்து வெளிவந்து தனது அழிவைச் சந்திக்கும் அக்கணம் அதுவே கணிக்கத்தக்கது.

குழல் வடிவப் பொருளை எடுத்து அதிலிருந்து ஒரு போத்தலை ஆக்குவேன் என்றார் யுவான்கிரிஸ். நானோ தலையை வரையத் தொடங்கி ஈற்றிலே முட்டையை உருவாக்குவேன்..... பொருள்களுக்கிடையே எதிர் பார்க்கப்படாத தொடர்புகளை உருவாக்குவதே என்னைக் கவர்கின்றது. இவ்வாறு உருவாக்கு

வது இடர் செறிந்தது. இதனால் அதில் கவர்ச்சியிருக்கிறது. இக் கவர்ச்சியிலே ஒருவகை வலிப்புப் பறிப்பு உள்ளது. என்னைப் பொறுத்தவரை இசைவினால் ஏற்படும் நடுநிலை அமைதியை விட — அதில் எனக்கு எள்ளளவும் அக்கறை கிடையாது— அவ்வலிப்புப்பறிப்பு முக்கியமானது. மெய்மமையைக் கிழிக்க வேண்டும். ஒவ்வொன்றும் தனித்தன்மை வாய்ந்தது என்பதை மக்கள் மறந்து விடுகின்றனர். அதே பொருளை இயற்கை இரண்டு முறை உருவாக்குவதில்லை. அதனால்தான் நான் எதிர்பார்க்கப்படாத தொடர்புகளை உருவாக்குவதற்கு விழைகிறேன்; பெரிய உடம்பில் சிறிய தலை, சிறிய உடம்பில் பெரிய தலை. பழக்கப்படாத ஓர் திசையில் மனதை இழுத்துச் சென்று அதனை விழிப்படையச் செய்ய விரும்புகின்றேன். எனது உதவியின்றிக் கண்டுபிடிக்க முடியாததை நோக்குநர் கண்டுபிடிப்பதற்கு நான் உதவ விரும்புகின்றேன். இதனால்தான், எடுத்துக் காட்டாக, இடது கண்ணுக்கும் வலது கண்ணுக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாட்டை நான் அழுத்துகிறேன். ஓர் ஓவியன்

இரண்டையும் ஒத்திருக்கச் செய்யக்கூடாது. அவை அப்படி ஒத்திருப்பதில்லை. பொருள்களுக்கு இயக்கத்தை ஊட்டுவதே எனது நோக்கம். நேர்மாறான வலிப்புப் பறிப்புகள் மூலம் முரண்படும் சக்திகள் மூலம், இவ்வியக்கத்தைத் தூண்டி, அந்த வலிப்புப் பறிப்பிலே, அந்த எதிர்ப்பிலே என்னைக் கவரும் கணத்தை நான் காண விரும்புகிறேன்.

‘நீ இராணுவத்தில் சேர்ந்தால் தளபதியாய்... குருவானால் பாப்பரசராய்’ என்று எனது தாயார் நான் குழந்தையாய் இருந்தபோது என்னிடம் கூறினார். நான் ஓவியனானேன். பிக்காலோவாகத் திகழ்கிறேன்.

பொதுவாக மக்கள் இயற்கையை சம்பிரதாய முறையிலேயே காண்கின்றனர். அதனை எவரும் உருமாற்றம் செய்வதை அவர்கள் விரும்புவதில்லை. ஒன்றையும் ஒத்திராத பொருள்களைக் காண்பித்தால் அவர்களுக்கு ஆட்சேபணையில்லை. ஏனென்றால் இவ்வித பொருள்கள் உறுதியற்ற, முறைப்படுத்தப்படாத ஓர்வகை அகக்கனவை ஒத்திருக்கின்றன. ஆனால் வழக்கமான பார்வை முறையில் சிறிது மாற்றம் செய்ய முனைந்தாலும் ‘இல்லை, இப்படி இல்லை. இது எனது பாட்டியின் உருவப்படம் அல்ல’ என்று எல்லோரும் கூச்சலிடுகின்றனர். நான் ஓவியம் தீட்டும்போது மக்கள் எதிர்பார்க்காத உருவத்தை, அவர்கள் நிராகரிக்கும் உருவத்தை வரைகிறேன். அதுதான் என்னைக் கவர்கின்றது. ‘தலைகீழாய்ப் புரட்டும் பாங்குடைய வன் நான்’ எனக் கூறும்போது இந்த அர்த்தத்தில்தான் கூறுகிறேன். மரபு வழிவந்த ஓவியத்தின் சம்பிரதாயப் பார்வையில்

உள்ள கூறுகளை எதிர்பார்க்காத குழப்பம் முறையில் ஒருங்கு திரட்டுவதன் மூலம் எழும் பிரச்சினைகளிலிருந்து தப்பமுடியாத வாறு நான் மனித உருவத்தை வரைகிறேன். ‘விஷயம்’ அறிந்த சிலருக்காக நான் ஓவியம் தீட்டுவதில்லை. சாதாரணமாக ஓவியங்களைப் பார்க்காதவனிடம் கூட ஓர் வகை விழிப்பை ஊட்ட விரும்புகிறேன். மொலியரின் நாடகங்கள் கூர்மதியுடையோர்க்கும் சிரிப்பூட்டுகின்றன, ஒன்றும் அறியாதவர்களுக்கும் சிரிப்பூட்டுகின்றன. சேக்ஸ்பியரும் அப்படித்தான். என்னுடைய ஓவியங்களிலும், சேக்ஸ்பியரின் நாடகங்களில் போன்று, நையாண்டியும் கொச்சையும் உண்டு. அதன் மூலம் எல்லோரையும் எட்டுகிறேன். பொது மக்களுக்குமுன் சாஷ்டாங்கமாக விழ விரும்புகிறேன் என்பதல்ல இதன் பொருள். ஒவ்வொரு சிந்தனை மட்டத்துக்கும் ஏதாவதைக் கொடுக்க விரும்புகிறேன்.

ஹெகல் கவர்ச்சிமிக்கவர். ஆனால் அவருடைய நூல்களை படிக்க சிரமம் எடுப்பதற்குப் பலர் விரும்புவதில்லை. சிரமப்பட்டு ஊட்டம் பெற விரும்பி அவரை நாடும் சிலருக்கு அவர் அங்கு மேலே இருக்கிறார். அத்தகைய ஊட்டத்தை ஓவியத்தில் அளிக்க விரும்பினால் — பெரும்பாலோர் அதை உட்கொள்ள முடிவதில்லை. ஏனெனில் அதனை செமிப்பதற்கு வேண்டிய உறுப்புகள் அவர்களிடம் இல்லை — ஏதோ ஒருவகை சூழ்ச்சியைக் கையாளவேண்டும். ஒரு குழந்தைக்கு நீண்ட, கடினமான விளக்கத்தைக் கொடுப்பது போன்றது இது; உடனே புரியும் சில விபரங்களைச் சேர்ப்பதன் மூலம் குழந்தையின் அக்கறையைப் பேணி கடினமான பகுதி

களை அணுகுவதற்கு ஊக்குவிக்க
லாம். பெரும்பாலோருக்கு
படைப்பாற்றலோ கற்பனைத்
திறமோ இல்லை. ஹொகல் சூறு
வதுபோல, அவர்களுக்கு ஏற்கெ
னவே தெரிந்தது மட்டும் தான்
தெரியமுடியும். அப்படியென்றால்
அவர்களுக்கு எவ்வாறு புதிய
தைக் கற்பிப்பது? அவர்களுக்
குத் தெரிந்தவற்றை தெரியாத
வற்றுடன் கலப்பதன் மூலம்.
அப்பொழுது மூடுபனியில் தெளி
வற்றுத் தெரியும் ஒன்றை இனங்
கண்டு கொண்டதும் 'ஓ அதை
எனக்குத் தெரியும்' என்பார்
கள்.

'ஆ, எனக்கு முழுதும் தெரி
யும்' என்பது அடுத்த பனி.
தெரியாததற்குள் மனம் ஊடு
ருவீச் செல்லும்போது முன்பு
தெரியாததை அவர்கள் இனங்
கண்டுகொள்ளத் தொடங்குகின்
றனர். அவர்களது அறிவாற்ற
லும் பெருகுகின்றது..... எனது
ஓவியங்களிலே வரும் பொருள்
மிகச் சாதாரணமானதை (மட்
டீஸ் சேயின் ஓவியங்களில் வரும்
பொருள்களோ மிக அரிதான
வை) ஒரு சாடி, பியர் குவளை,
புகையிலைக் கட்டு, ஒரு கிண்ணம்,
பிரம்புக் கதிரை, ஆடம்பரமற்ற
சாதாரண மேசை. மிகச் சாதா
ரண பொருள் மூலம் நான்
ஏதாயினும் ஒன்றை உணர்த்த
விரும்புகிறேன். எனக்கு இப்
பொருள்கள் ஊடகங்கள்;
கிறீஸ்து நாதரின் உருவக்கதை
கள் போன்று. அவர் தனது
சிந்தனைகளை ஆகக் கூடியவர்க
ளுக்கு எட்டக் கூடிய வகையில்
உருவக்கதைகளாய் வெளியிட்
டனர். அப்படித்தான் நானும்
பொருள்களைக் கையாளுகிறேன்.
எல்லோருக்கும் பொதுவான
பொருள்களையே குறிப்பிடுகின்
றேன். அவற்றைக் கொண்டு

எனது சிந்தனையைச் சுற்றிப்
போர்த்துகிறேன். அவைதான்
எனது உருவங்கள்.

இன்று ஓவியம் தடம்புரண்டு
விட்டது. இன்று அவப்பேருக
ஒழுங்கமையே விதிமுறையோ
இல்லாததனால் கலை முயற்சிகள்
விதிகளுக்கு உட்படுத்தப் படுவ
தில்லை. ஆனால் கிரேக்கரும்,
உரோமரும், எகிப்தியரும்
கலையை விதிகளுக்கு உட்படுத்
தினர். அவர்களது விதிமுறை
தவிர்க்கவொண்ணாதது. அந்த
விதிகளிலே அழகு வரையறை
யின்படி அடங்கியிருந்தது.
ஆனால் கலைக்கும் மரபுக்குமி
டையே இருந்த இணைப்பு துண்
டிக்கப்பட்டதும் 'இம்பிரசனிசம்'
(விரிநுணுக்கக் கூறுகளில்லா
மலே பொதுமைப் பாவமும்
தொனியும் உண்டுபண்ணும் ஓவி
யப் பண்பு) ஒவ்வொரு ஓவிய
னுக்கும் தான் நினைத்தவாறு
செய்வதற்கு விடுதலை அளித்த
தும் ஓவியத்திற்கு முடிவு ஏற்
பட்டது. ஓவியனின் உணர்வு
களும் உணர்ச்சிகளுமே முக்கிய
மானவை, ஒவ்வொருவரும்
எந்த அடிப்படையிலும் தான்
புரிந்த வகையில் ஓவியத்தை
படைக்கலாம் எனத் தீர்மானிக்
கப்பட்டதும், அன்றே ஓவியம்
மறைந்து, தனி ஆட்களே இருந்
தனர். சிற்பமும் இவ்வாறே
இறந்தது.

வன்கோ தொடக்கம் நாம்
எல்லோரும், எவ்வளவு தலை
சிறந்தவர்களாக இருப்பினும்,
தானாகவே சுற்றவர்கள்தாம்.
எம்மை பண்டைக்காலத்து ஓவி
யர்கள் என்று கூட சொல்ல
லாம். ஓவியர்களுக்கு இப்பொ
ழுது மரபு இல்லை. எனவே எம்
மில் ஒவ்வொருவரும் ஒரு முழு
மொழியையே மீண்டும் படைக்க
வேண்டியிருக்கின்றது. எமது

காலத்தைச் சேர்ந்த ஒவ்வொரு ஓவியனும் அம்மொழியை 'அ' தொடக்கம் 'ஃ' ஈடுக மீண்டும் உருவாக்குவதற்குப் பூரண அதி காரம் பெற்றிருக்கின்றான். கெட் டியான அளவுகோல்களில் எமக்கு இப்பொழுது நம்பிக்கை இல்லை. ஒரு வகையில் இது விடுதலைதான். ஆனால் அதே சமயம் இது மிகப் பெரிய கட் டுப்பாடு. ஏனெனில் கலைஞரின் தனித்துவம் வெளிப்படும்போது விடுதலை மூலம் அவன் பெறும் ஆதாயம் ஒழுங்கமைதி இல்லாத குறையினால் விரயமாகின்றது. ஒழுங்கமைதியற்ற நிலை கலைஞ னுக்கு அடிப்படையில் பங்கமா னது; ஒருவகை ஒழுங்கமைதியை நாடும் தெளிவற்ற விருப்பத் தின் வெளிப்பாடுதான் கியூபி சம். இம்பிரசனிசத்திற்கு எதிர் திசையில் நாம் செல்ல முயன் றோம். அதனால்தான் வண்ணம், உணர்ச்சி, உணர்வு, இம்பிரச னிசம் ஓவியத்திற்கு அறிமுகப் படுத்திய வேறு எல்லாவற்றை யும் நாம் கைவிட்டு ஓவியத்தை தட்டுவதில் ஓர் ஒழுங்கமைதியை நாடினோம். எமது ஓவியங்களிலே அனேகமாக நாம் எமது பெயர் களைப் பொறிக்காததை மக்கள் அந்நேரத்தில் செம்மையாக புரிந்து கொள்ளவில்லை. பல ஆண்டுகள் சுழிந்த பின்புதான் நாம் எம் ஓவியங்களிலே பெயர் களைப் பொறித்தோம். பெயரை முதலில் பொறிக்காததற்குக் காரணம் 'அநாமதேய' கலை உருவாகுவதற்கு இது ஓர் புறப் படு நிலையாக இருக்கும் என நாம் எதிர்பார்த்தமையே. ஓர் புதிய ஒழுங்கமைதியை நாம் உருவாக்குவதற்கு விழைந்தோம். இவ்வொழுங்கமைதி பல்வேறு ஓவியர் மூலம் வெளிப்பட வேண் டும் எனக் கருதினோம்; எனவே ன்னர் இன்னார்தான் இவ் இவ்

ஓவியங்களை வரைந்தனர் என்று அறியவேண்டிய தேவையிருக்க வில்லை. ஆனால் அப்பொழுதும் தனிமனிதவாத உணர்வு ஓங்கி யிருந்ததால் எம்முயற்சி தோல்வி கண்டது கூட்டு முயற்சி தோற்றுப்போய் விட்டது என் பதை உணர்ந்ததும் நாம் ஒவ்வொருவரும் தனிப்பாதையை நாடவேண்டியிருந்தது. இது வன் கோவினது முயற்சி போன்று தனிமையானதாக துன்பியல் சார்ந்ததாகவேயிருந்தது..... எமது பாணிகளிலே வேறுபாடு கள் இருந்த போதிலும் நாம் எல்லோரும் நவீன பாணி ஓவியர்தான்..... தம் காலத்திலிருந்து ஒருவரும் தப்பித்துக் கொள்ள முடியாது, ஆதரித்தாலும் சரி, எதிர்த்தாலும் சரி, அதற்குள் தான் இருக்கின்றோம்..... கியூபிசமின் அடிப் படைப் பண்புகளில் ஒன்று மெய்மைப் பொருளில் அல்ல, ஓவியத்தில்தான் உண்டு என்பதாகும். நான் ஓர் கண்ணத்தை வரையப்போகிறேன் என கியூபிஸ்ட் ஓவியன் தனக்குத்தானே சொல்லும்போது, ஓவியத்தில் வரும் கண்ணத்திற்கும் நிஜ வாழ்க்கையில் உள்ள கண்ணத்திற்கும் தொடர்பு அறவே இல்லை என்ற உணர்வோடுதான் செயலில் இறங்குகிறான்.

நாம் யதார்த்தவாதிகள் என்ற எண்ணம் எம்மிடம் எப்பொழுதும் நிலவிற்று. ஆனால் 'நான் இயற்கையை பிரதிபண்ண வில்லை; அதனைப் போன்று வினையாற்றுகிறேன்' என ஓர் சீன அறிஞர் சொன்ன அர்த்தத்தில் கூறுகின்றேன்.

இலக்கியச்சரம்

மாணக்குராசன்

★ காலம் சென்ற எழுத்தாளர் திரு. மு. தனையசிங்கம் அவர்களை நினைவு கூருமுகமாக 'புதுயுகப் போர்ப்பறை ஒளிப் பரவல்விழா' கொட்டாஞ்சேனை விவேகானந்த வித்தியாலயத்தில், கலாநிதி. பொ. பூலோகசிங்கம் தலைமையில் நடைபெற்றது, அதில் கலாநிதி, க. கைலாசபதி பேசுகையில், 'வாழ்க்கையை எதிர்கொண்டு நேராகப் பார்த்த எழுத்தாளன் மு. தனையசிங்கம்' என்று குறிப்பிட்டார். கலாநிதி. கா. சிவத்தம்பி, திருவாளர்கள் எஸ். பொன்னுத்துரை, எம். ஏ. ரஹ்மான், கே. மதியாபரணம், கே. எஸ். சிவகுமாரன் ஆகியோர் இக்கூட்டத்தில் பேசினர்.

★ திருநெல்வேலி தலங்காவல் இளைஞர் மன்றத்தின் ஆதரவில் என்.ஆர். சந்திரனின் 'நளினி' சஞ்சிகை வெளியீட்டு விழா, யாழ்நகர முன்னாள் மேயர் திரு. சி. நாகராசா தலைமையில் நடைபெற்றது. திருவாளர்கள். நெல்லைப் பேரன், கே. எஸ். நாதன், இராஜேஸ்வரன் தங்கராசா, த. அன்னலிங்கம், நா. நந்தகுமார் ஆகியோர் பேசினர். கவிஞர் புதுவை. இரத்தினதுரையின் தலைமையில் 'நானேன் கவிஞனானேன்' என்ற தலைப்பில் நடைபெற்ற கவியரங்கில், கவிஞர்கள் புரட்சிக் கவிஞன். 'கே', திக்குவல்லை - கமால், அன்பு.

ஜவஹர்ஷா ஆகியோர் பாடினர்.

★ வடபகுதியில் உள்ள பத்திரிகை நிருபர்கள் தமக்கென சங்கமொன்றை நிறுவியுள்ளனர். படப்பிடிப்பாளர்களும் அங்கம் வகிக்கும் இச்சங்கத்திற்கு 'வடமாநில உழைக்கும் பத்திரிகையாளர் சங்கம்' எனப் பெயர் சூட்டப்பட்டுள்ளது.

★ இலங்கை தொழிற்சங்க சம்மேளன யாழ். கிளையின் 'உழைப்பாளி' பத்திரிகை வெளியீட்டு விழா, யாழ்ப்பாணம் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அலுவலகத்தில் தோழர் அ.வைத்தியலிங்கம் தலைமையில் நடைபெற்றது.

★ கவிஞர். ஈழமேகம். எம். ஐ. எம். பக்கீர்தம்பி அவர்களின் இலக்கியச் சேவைகளைப் பாராட்டி, கௌரவிக்கும் முகமாக சம்மாந்துறை எழுத்தாளர் சங்கம், அன்னாரின் 50 வது வயது நிறைவு விழாவை யொட்டி பொன்விழாவொன்றைக் கவிஞர். பரீல். காரியப்பர் தலைமையில் சம்மாந்துறை மகா வித்தியாலயத்தில் கொண்டாடியது. கல்முனை கல்வி அதிகாரி எஸ். எம். எம். அப்துல்கபூர், ஈழமேகத்திற்குப் பொன்னாடை போர்த்தினார். மட்டக்களப்பு எம். பி. செ. இராசதுரை, மாவட்ட நீதிபதி ஏ. எம். எம். அலாவுதீன், வீத்

வாழ்த்துகின்றோம்

எழுத்தாளர் சகோதரர் ஐ. சாந்தன் அவர்களுக்கும் செல்வி சாந்தமலர் அவர்களுக்கும் 2-6-73-ல் மிக விமரிசையாகத் திருமணம் நடைபெற்றது.

மணமக்களை இலக்கிய நண்பர்கள் சார்பில் மல்லிகைக வாழ்த்துகின்றது.

— ஆசிரியர்

தியாலய அதிபர். ஜெ. எம். எம். அப்துல்காதர், எஸ். ஏ. ரூசிக் ஆகியோர் சேவைகளைப் பாராட்டிப் பேசினர். கவிஞர் நீலாவணன் தலைமையில் 'வியர்வைக்கு முண்டோ வினை' என்ற தலைப்பில் நடைபெற்ற கவியரங்கில் கவிஞர்கள் கல்முனைப் பூபால், நோ. இராசம்மா, மன்கூர். ஏ. காதர், பரீதா இஸ்மாயில், பாலமுனை பாருக் ஆகியோர் பாடினர்.

★ அட்டாளைச் சேனைக் கிராம அபிவிருத்திக் கழகம் 'சேனைக்குயில்' என்ற கையெழுத்துச் சஞ்சிகையையும், அனுராதுபுரம் கலைச்சங்கம் 'கலைக்கோலம்' என்ற கையெழுத்துச் சஞ்சிகையையும், சென்ற மாதத்தில் வெளியிட்டனர்.

★ பேராதனை பல்கலைக் கழக வளாக கலை, இலக்கிய மாணவர்களால் ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட இலக்கிய கருத்துப் பரிமாறல் திரு. இரத்தினபாலன் தலைமையில் நடைபெற்ற போது பேசிய, எழுத்தாளர்

எஸ். அகஸ்தியர் 'எழுத்தாளர்கள் சமுதாயத்தின் மாற்றங்களையும், அதனால் புரையோடிக் கொண்டிருக்கும் பிரச்சினைகளையும் சரித்திர, விஞ்ஞான துறைகொண்டு சரியாகப் புரிந்து கொள்ளல் அவசியம்' என்றார்.

★ புலோலி இலக்கிய வட்ட ஆண்டுக் கூட்டம் அண்மையில் நடைபெற்றபோது, நடப்பு வருட இலக்கிய வட்டத் தலைவராக திரு. அ. பத்மசாமியும், செயலாளராகத் திரு. சி. தில்லை நாதனும், பொருளாளராகத் திரு. க. இராமச்சந்திரனும் தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.

★ மூதூர் முற்போக்கு வாலிபர் சங்கம், அகில இலங்கை ரீதியாக நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியில், முதலாவது பரிசு. எஸ். ஐ. நாகூர் கனி எழுதிய 'கிழக்கு வெளுத்தது' என்ற கதைக்கும், இரண்டாவது பரிசு எஸ். எல். எம். ஹனிபா எழுதிய 'புனிதங்கள்' என்ற கதைக்கும், மூன்றாவது பரிசு திக்குவல்லை கமால் எழுதிய 'பிரச்சனைக்கு மத்தியில்' என்ற கதைக்கும் கிடைத்துள்ளது.

★ அண்மையில் தமிழகம் இருந்து இங்கு வந்திருந்த செஞ்சொற் கொண்டல் கலாநிதி. சொ. சிங்காரவேலன், 'பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஈழநாட்டிற்கு வந்த போது இருந்த இலக்கிய சூழ்நிலைக்கும் இன்று நான் காணும் இலக்கிய சூழ்நிலைக்குமிடையில் வேறுபாடு இருப்பதை உணர்கிறேன். ஈழத் தமிழ் இலக்கியத்தில் புதுமலர்ச்சி ஏற்பட்டுள்ளது' என்று குறிப்பிட்டார்.

டாக்டர்
திருமதி துருப்னிகோவா

சோவியத் தமிழ் அறிஞருடன் பேட்டி

ரகுநாதன்

‘நட்புணர்வு மிக்க இந்திய மக்களின் வாழ்வையும் கலாசாரத்தையும் தெரிந்து கொள்வதில் சோவியத் வாசகர்கள் ஆவல் கொண்டுள்ளனர்; அவர்கள் இந்திய இலக்கியங்களைப் படித்துத் தெரிந்து கொள்வதிலும் பேரார்வம் காட்டுகின்றனர். உதாரணமாக, தமிழ் இலக்கிய கர்த்தாக்களான மகாகவி பாரதியார், கல்கி, புதுமைப்பித்தன் முதலியோரது படைப்புக்களின் மொழி பெயர்ப்புக்கள் எங்கள் நாட்டில் ஆயிரக்கணக்கான பிரதிகளாக வெளியிடப்பட்ட போது, அந்தப் பிரதிகள் அனைத்தும் உண்மையில் சில நாட்களிலேயே விற்றுத் தீர்ந்துவிட்டன’ என்று தற்போது சென்னைக்கு வந்திருக்கும் சோவியத் நாட்டுத் தமிழ் அறிஞர் டாக்டர் திருமதி ஸ்வெத்லானா துருப்னிகோவா எனக்

களித்த பிரத்தியேகப் பேட்டியின்போது கூறினார்.

திருமதி துருப்னிகோவாவின் பெயர் ஒன்றும் தமிழ் வாசகர்களுக்குப் புதியதல்ல. 1968-ல் சென்னையில் இரண்டாவது உலகத் தமிழ் மாநாடு நடந்த சமயத்திலும், அதற்கு முன்னரும், ‘சோவியத் நாட்டில் தமிழ்ப் பயிற்சி’, சோவியத் வாசகர்கள் மத்தியில் பாரதியின் நூல்களுக்குக் கிட்டியுள்ள வரவேற்பு’ முதலிய விஷயங்களைக் குறித்து இப்பெண்மணி எழுதிய கட்டுரைகள் சில இங்குள்ள தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் சிலவற்றில் வெளிவந்தன. உஸ்பெக்கிஸ்தானின் தலைநகரான தாஷ்கெண்டு நகரில் பிறந்த திருமதி துருப்னிகோவா, தாஷ்கெண்டுப் பல்கலைக் கழகத்தில் பயின்றார்; அப் பல்கலைக் கழகத்தின் கீழை நாட்டியல் பிரிவில் மொழியியலில் பயிற்சி பெற்றுப் பட்டமும் பெற்றார். முதலில் இவர் இந்தி, உருது ஆகிய இந்திய மொழிகளைப் பயின்றார்; பின்னர் மேற்படிப்புக்காக மாஸ்கோவுக்குச் சென்றார். அங்கு கீழை நாட்டியல் ஆராய்ச்சிக் கல்லூரியின் தலைவரும், பிரபல சோவியத் இந்தியவியல் அறிஞருமான டாக்டர் இ. பி. செலிஷேவின் தலைமையிலும் வழிகாட்டலிலும் இவர் தற்கால இந்தியக் கவிதையைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டார்; இது சம்பந்தமாக இவர் இந்தியாவுக்கும் வருகை புரிந்தார். இந்தியாவில் இருந்து தாயகம் திரும்பியதும், இவர் ‘தற்கால இந்தியக் கவிதை’ பற்றிய தமது ஆய்வுரையைச் சமர்ப்பித்து, 1964-இல் டாக்டர் பட்டம் பெற்றார். இந்தி இலக்கியம் பற்றிய விமர்சனக் கட்டுரைகளைத் தவிர, இவர்

பிரபல இந்திக் கவிஞர் தின்கரின் கவிதைகளை 'நீலத் தாமரை' என்ற தலைப்பில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார்; மேலும் 1970-இல் சோவியத் நாடு நேரு நினைவுப் பரிசீனைப் பெற்ற பிரபல இந்தி நாவலாசிரியர் அம்ரிதலால் நகரின் 'அமிர்தமும் விஷமும்' என்ற நாவலையும், யஷ்பாலின் கதைகளையும் மற்றும் பல இந்தி இலக்கியப் படைப்புக்களையும் ரஷ்யனில் மொழி பெயர்க்கின்றார்.

'சரி. தாங்கள் எப்படி தமிழ் மொழியைக் கற்க முன்வந்தீர்கள்' என்று நான் கேட்டபோது, திருமதி துருப்னிகோவா எனிய இனிய தமிழ் மொழியில் சரளமாகப் பதிலளித்தார்; 'நான் டாக்டர் பட்டம் பெற்றவுடனேயே மேலுமொரு இந்திய மொழியைக்கற்கும் ஆர்வம் எனக்கு ஏற்பட்டது. அப்போது எங்கள் தலைவரும் வழிகாட்டியுமான டாக்டர் செலிஷேவ் தமிழைக் கற்றுக் கொள்ளுமாறு எனக்கு யோசனை கூறினார். சோவியத் இந்தியவியல் ஆராய்ச்சியாளர்கள் அந்தச் சமயத்தில் தென்னிந்திய மொழிகளை அதிகமாகப் பயின்று வர ஆர்வம் காட்டியதே இதற்குக் காரணம். இதனால் நானும் திறமை மிக்க சோவியத் நாட்டுத் தமிழ் அறிஞருமான திரு. எம். ஆந்திரனோவின் வழிகாட்டலின் கீழ், தமிழ் மொழியைப் பயிலத் தொடங்கினேன், எனது தமிழாசிரியரான இவருக்கு, இவர் எழுதிய 'பழங்கால, தற்காலத் தமிழ் இலக்கணம், என்ற நூலுக்காக தமிழக அரசின் தமிழ் வளர்ச்சி - ஆராய்ச்சி மன்றம் இவ்வாண்டு ஒரு முதற்பரிசை வழங்கியுள்ள செய்தியையும் நீங்கள் அறிவீர்கள். மேலும், மாஸ்கோ விலுள்ள புராகிரஸ் பதிப்பகத்

தின் தமிழ்ப் பிரிவில் பணியாற்றிவரும் திரு. பூர்ணம் சோமசுந்தரமும் எனது வீட்டுக்கு அருகிலேயே குடியிருந்தார்; அவரும் மற்றும் மாஸ்கோவிலுள்ள இந்தியத் தூதரகத்தில் பணியாற்றும் இந்திய நண்பர்கள் சிலரும் தமிழ் மொழியின் நயங்களை நான் தெரிந்து கொள்வதற்கும், தமிழ் மொழியில் திறமை பெறுவதற்கும் எனக்குப் பெரிதும் உதவினர். இப்போது நான் மாஸ்கோவிலுள்ள அரசாங்க சர்வதேசப் பயிற்சிக் கல்லூரியில் அக்கல்லூரியின் ரஷ்ய மாணவர்களுக்குத் தமிழ் மொழியைப் போதிக்குத் ஆசிரியையாகப் பணியாற்றி வருகிறேன்.

ரஷ்ய மொழியில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ள தமிழ் நூல்களைக் குறித்தும், தமிழ் இலக்கியம் பற்றி சோவியத் அறிஞர்கள் செய்துள்ள ஆராய்ச்சிகளைக் குறித்தும், கேட்டபோது, அவர் பின்வருமாறு பதிலளித்தார்: '50-ம் ஆண்டுகளின் இறுதியிலும் 60-ம் ஆண்டுகளின் தொடக்கத்திலும் எங்கள் நாட்டு நிபுணர்கள் முதன் முதலாக தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டனர். அந்தக் காலத்தில்தான் ஏராளமான அறிஞர்கள் தமிழ் மொழிப் பயிற்சியிலும் தீவிரமாக ஈடுபட்டனர். இதனால் திரு. ஆந்திரனோவும், 'செம்பியன்' என்ற தமிழ்ப் பெயரைச் சூட்டியுள்ள திரு. செம்யோன் ரூதினும் தமிழ் மொழியியலில் செய்த ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் அப்போது வெளிவந்தன. 1960 இல் ஒரு தமிழ் - ரஷ்ய அகராதியும், 1965-ல் ஓர் ரஷ்ய - தமிழ் அகராதியும் வெளியிடப்பட்டன. எந்தவொரு இலக்கியத்தை ஆராயும் முன்னர், அதன் மொழியைப் பயிலவது

அவசியமாதலால், இந்த அக ராதிகள் சோவியத் நாட்டுத் தமிழ் ஆராய்ச்சிக்குப் பேருதவியாக இருந்தன. 1958-ல் 'இந்திய இலக்கியங்கள்' என்ற கட்டுரைத் தொகுதியில் திருமதி இரீனா ஸ்மிர்னோவா எழுதிய 'தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி' பற்றிய ஒரு சிறு கட்டுரை இடம் பெற்றது. தமிழ் இலக்கியத்தைப் பற்றி ரஷ்ய மொழியில் வெளிவந்த முதல் கட்டுரை இதுவே. 1962-இல் இப்பெண்மணி 'பாரதியின் படைப்புக்கள் பற்றிய தமது குறிப்புக்களை' வெளியிட்டார்; அடுத்த ஆண்டில் பாரதியின் பாடல்கள் பலவற்றையும் மொழி பெயர்த்து அவற்றையும் அச்சுக்குக் கொடுத்தார்.

'இதற்கும் முன்னர் 1959-ம் ஆண்டிலேயே தமிழ்ச் சிறுகதைகள் சில முதன் முதலாக ரஷ்ய வாசகர்களுக்குப் படிக்கக் கிடைத்தன. 'இந்திய எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகள்' என்ற தொகுப்பொன்றில் அழகிரி சாமி, கி. வா. ஜகந்நாதன், தி. ஜானகிராமன் ஆகிய தமிழ் எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகள் இடம் பெற்றிருந்தன. 1961-ல் இப்ரகிமோவ் புதுமைப்பித்தனின் கதைகள் பலவற்றை மொழி பெயர்த்தார்; அவை ஒரு தனித் தொகுதியாகவே வெளிவந்தன. இவைதவிர, அகிலன், பி. எஸ். ராமையா, ஜெயகாந்தன், ரகுநாதன் ஆகிய தமிழ் எழுத்தாளர்களின் கதைகள் சிலவும் மொழி பெயர்ச்சுப் பட்டன; இவை கீழை நாட்டுக் கதைத் தொகுதிகள் பலவற்றிலும் இடம் பெற்றன. 60-ஆம் ஆண்டுகளின் மத்தியில் கல்கியின் 'அலையோசை' ஜெயகாந்தனின் 'வாழ்க்கை அழைக்கிறது',

லக்ஷ்மியின் 'பெண்மனம்' முதலிய நாவல்களும் ரஷ்யனில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்டன'

'ரஷ்ய மொழியில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ள பண்டைய தமிழ் இலக்கியங்களைப் பற்றியும், அவை பற்றி வெளிவந்துள்ள ஆராய்ச்சிகளைப் பற்றியும் சற்றுக் கூற முடியுமா? என்று குறுக்கிட்டேன் நான்.

'தாராளமாக. திருவள்ளூரின் திருக்குறளும், முதல் தமிழ்க் காப்பியமான சிலப்பதிகாரமும் ரஷ்ய மொழியில் ஏற்கெனவே வெளிவந்து விட்டன. இவை தவிர, சோவியத் இந்தியவியல் நிபுணர்கள் தமிழ் நாட்டுப் புராணங்களில் காணப்படும் கதைகள் சிலவற்றையும், தமிழ் நாட்டு பக்தி இயக்கக் கவிஞர்கள் வரலாறுகளையும், மற்றும் காரைக்காலம்மையார், கோவலன், மணிமேகலை முதலியோர் பற்றிய கதைகளையும் தொகுத்து அவற்றை ரஷ்ய மொழியில் எடுத்துக்கூறினர். சில ஆராய்ச்சி நூல்களில், அவர்கள் மத்திய காலத் தமிழ்ச் சமய இலக்கியங்களையும் தத்துவ நூல்களையும் ஆராய்ந்துள்ளனர்'

'இந்தத் துறையில் தாங்கள் ஆற்றிய பணி என்ன?' என்று நான் கேட்டேன்.

இந்தக் கேள்விக்குத் திருமதி துருப்னிகோவா நாணங்கலந்த புன்னகையோடும் அடக்கபாவத்தோடும் பின்வருமாறு பதிலளித்தார்; 'நான் பாரதியையும் பாரதியின் கவிதைகளையும் பற்றியும், தமிழ் நாட்டில் தேசபக்தக் கவிதைகளைப் பற்றியும், தமிழ்க் கவிதைகளில் காணப்படும் பேச்சு வழக்குப்

பிரயோகங்களைப் பற்றியும், தமிழ் இலக்கியம் பற்றிய பிரத்தியேகக் குறிப்புகளோடு இந்திய இலக்கிய வளர்ச்சியின் பொதுவான அம்சங்களைப் பற்றியும், சில கட்டுரைகளை எழுதியிருக்கிறேன். மாஸ்கோவில் உள்ள இந்தியத் தூதரகம் வெளியிட்டுவரும் 'இந்தியா' என்ற சஞ்சிகைக்குத் தமிழ் இலக்கியம் பற்றிய கட்டுரையையும் எழுதி இருக்கிறேன்'

திருமதி துருப்னிகோவாவின் தற்போதைய தமிழக விஜயத்தின் நோக்கம் பற்றிக் கேட்ட போது, அவர் தாம் தமிழ்பயிலும் சோவியத் மாணவர்களுக்காக ஒரு பாடப்புத்தகம் தயாரித்திருப்பதாகவும், தமிழ் நாட்டிலுள்ள அறிஞர் பெருமக்களோடும் எழுத்தாளர்களோடும் விவாதிப்பதன் மூலம் அந்தப் பாடப்புத்தகத்தைச் செழுமைப்படுத்தவும் முழுமைப்படுத்தவும் விரும்புவதாகக் கூறினார். மேலும், இங்குள்ள பள்ளிகளிலும் கல்லூரிகளிலும் தமிழ் எவ்வாறு போதிக்கப்படுகின்றது என்பதைத் தாம் தெரிந்து கொள்ள விரும்புவதாகவும் தெரிவித்தார். அத்துடன், மாஸ்கோ நகரிலுள்ள 'நெளகா (விஞ்ஞான)ப் பதிப்பகம் பல்வோறு இந்திய இலக்கியங்களின் வரலாறுகள் பற்றியும் ஒரே சீரான நூல்கள் பறவற்றை வெளியிட்டு வருவதாகவும், இவ்வரிசையில் ஏற்கெனவே பல நூல்கள் வெளிவந்து விட்டதாகவும், இந்த வரிசைக்கு மலையாள இலக்கிய வரலாறு பற்றிகே. எம். ஜார்ஜ் எழுதியுள்ள நூலைத் தாம் மொழி பெயர்த்துக் கொடுத்துள்ளதாகவும், தற்போது இந்த வரிசையில் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு பற்றி எழுதும் பொறுப்பைத்

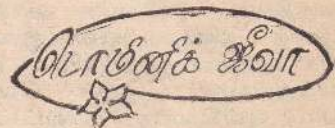
தம்மிடம் ஒப்படைத்திருப்பதாவும், முக்கியமாக அதன் காரணமாகவே தாம் தமிழகத்துக்கு வந்திருப்பதாகவும் திருமதி துருப்னிகோவா தெரிவித்தார். இந்த வரலாற்று நூல் சம்பந்தமாக தமிழ் அறிஞர்கள், எழுத்தாளர்கள் முதலியோரோடு விவாதிக்க விரும்புவதாகவும் அவர் கூறினார்.

மேலும், தாம் தமிழகத்தில் தங்கியிருக்கும் போது, தற்காலத் தமிழ் இலக்கியப் படைப்புக்கள் பலவற்றை, வரும் ஆண்டுகளில் அவற்றில் சிலவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்து ரஷ்ய மொழியில் வெளியிடும் நோக்கத்தோடு சேகரிக்க விரும்புவதாகவும் தெரிவித்தார்.

திருமதி துருப்னிகோவா தமிழ் நாட்டில் கிட்டத்தட்ட இரண்டு மாதம் தங்கியிருப்பார் என்று தெரிகிறது; இந்தக் காலத்தில் அவர் வரலாற்று முக்கியத்துவமும் கலாசார முக்கியத்துவமும் வாய்ந்த இடங்கள் சிலவற்றுக்கும் சென்றுவர உத்தேசித்திருக்கிறார். பேட்டியை முடித்துக் கொண்டு அவரிடம் விடைபெறும் முன்னர், தமிழ் நாட்டு எழுத்தாளர்களிடமிருந்தும் அறிஞர்களிடமிருந்தும் அவர் சகல விதமான ஒத்துழைப்பையும் பெறலாம் என்று அவருக்கு நான் உறுதி கூறியதோடு, அவர் மேற்கொண்டுள்ள முயற்சி வெற்றி பெறுமாறு வாழ்த்து கூறிவிட்டு விடை பெற்றேன். ★

மறைந்த தோழர் பாலதண்டாயுதத்துடன்

ஓர் இலக்கியப் பேட்டி

கண்டி குயின்ஸ் ஹோட்டலில் தோழர் கே. பாலதண்டாயுதத்தை அவர் இறப்பதற்கு ஐந்து நாட்களுக்கு முன்னர் சந்தித்தேன்.

அன்றைது சத்துள்ள கருத்துக்கள் இன்னமும் என் நெஞ்சை விட்டு அகலவில்லை. ஆனால் அவர் நம்மையெல்லாம் விட்டு மறைந்து விட்டார்!

திண்டுக்கல் தேர்தல் முடிவு தொடக்கம் இன்றைய தமிழக-ஈழத்து இலக்கியம்வரை சகல பிரச்சினைகள் பற்றியும் நீண்ட நெடு நேரமாகக் கருத்துப் பரிமாறல் செய்துகொண்டோம்.

மிசு ஆத்மார்த்திகமான ஈழத்து இலக்கிய நண்பர்களின் நேசன் ஒருவரை 'சட்' டென்று பறிகொடுத்து விட்டோம்.

என்னைப் பொறுத்தவரை அவரது இழப்பு — சொல்லவார்த்தைகள் இல்லை. சொல்லாமலே விட்டு விடுகிறேன்.

இலக்கிய ஆழம் மிக்கவரான அவர் கடைசியாக ஓர் இலக்கியச் சஞ்சிகைக்குப் பேட்டி கொடுத்திருப்பாரேயானால், அது மல்லிகைக்குத்தான் என்ற பெருமிதத்துடன் பேட்டியை ஆரம்பிக்கிறேன்:

கேள்வி: அகில இந்தியத் தலைவராகிய நீங்கள் தமிழக இலக்கியத்திற்கும் மற்றும் வெளி மாநில இலக்கியங்களுக்கும் உள்ள வளர்ச்சி நெறிகளில் என்ன காணுகின்றீர்கள்?

பதில்: கேரளா, வங்க இலக்கியங்கள் வளர்ந்த அளவு தமிழக சிருஷ்டி இலக்கியங்கள் வளரவில்லை. இதற்கான அடிப்படைக் காரணம், தமிழக பூர்ஷ்வா வர்க்கத்தினுடைய திறமையான தலையீடு. கேரளாவில் விகடன், குமுதம், கதிர் போன்ற சஞ்சிகைகள் இல்லை. தமிழக பூர்ஷ்வா சக்திகளுக்குப் பின்னே பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தின் எச்ச சொச்சங்கள் இன்னமும் மறைந்து நிற்கின்றன. வளர்ந்து வரும் தமிழக முற்போக்கு இலக்கியம் இப்படியானவர்களின் எதிர்ப்பைச் சந்திக்க வேண்டியுள்ளது. இவர்கள் தமிழ் நாட்டைப் பின்னுக்கிழுக்கிறார்கள். முற்போக்கு இயக்கத்திற்குப் பெரிய ஹானி, தமிழ் மறுமலர்ச்சி என்ற பெயரால் தமிழ் உணர்வு இனவாதமாக மாறி, தமிழகம் ஏகாதிபத்தியத்திற்குத் தளமாக அமைந்துவிட்டதுதான்

கேள்வி: வர்த்தக மயமாக்கப்பட்டுள்ள தமிழக இலக்கியத்திற்கிடையே முற்போக்கு இலக்கியத்திற்கு என்ன விதமான எதிர்காலத்தைக் காணுகிறீர்கள்?

பதில்: வர்த்தக மயமாக்கப் பட்ட தமிழக இலக்கியத்தில் இன்று ஒரு பெரிய சலிப்புத் தோன்ற ஆரம்பித்துவிட்டது. பிற்போக்கு இலக்கியப்புயலுக்கிடையே காப்பாற்றப்பட்ட முற்போக்கு இலக்கிய தீபத்தை குன்றிலிடக் கூடிய தகுதியை வலிமை வாய்ந்த இளந் தலைமுறையின் இலட்சியக் கரங்கள் ஏந்திப் பிடிக்க முன்வந்துள்ளன. இதன் வெளிப்பாடு ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் இன்று தெரிகிறது. மார்க்ஸிய சித்தாந்தத்திலும் முற்போக்கு இலக்கியத்திலும் இன்றொரு தாகம் ஏற்பட்டு வருகின்றது. தமிழகப் பிரதேசத்தில் எல்லாப் பட்டி தொட்டிகளிலும் இன்று புதியதொரு இலக்கியப்பார்வை, ஆரோக்கியமான படைப்பு இலக்கிய வளர்ச்சி முகிழ்ந்து வருகின்றது பெரிதும் நம்பிக்கையளிக்கக் கூடிய தொன்றாகும்.

கேள்வி: தமிழகத்து முற்போக்கு இலக்கிய வளர்ச்சியில் ஈழத்து முற்போக்கு இலக்கியத்தின் தாக்கம் உணரப்படுகின்றதா?

பதில்: நிச்சயமாக. தமிழகத்து முற்போக்கு இலக்கியத்தின் இருள்குழந்த காலம் என நம்பப்படும் கடந்த 10-15 ஆண்டுக் காலத்தில் தமிழகத்திற்கு நம்பிக்கையூட்டும் ஒளி விளக்காகத் திகழ்ந்ததே ஈழத்து முற்போக்கு இலக்கியத்தான். இதை நான் எந்தவிதமான சந்தேகத்திற்கும் இடமில்லாமல் உணர்வுபூர்வமாகச் சொல்லுகின்றேன்.

கேள்வி: தமிழகத்து முற்போக்கு இலக்கியத்தை மேலும் வளர்ப்பதற்கும் அதே சமயம் ஜனரஞ்சகப் படுத்து

தற்கும் ஏதாவது வழிமுறைகள் உண்டா? அவைகள் என்ன?

பதில்: தாமரையும், என். சி. பி. ஏச். புத்தக நிறுவனமும் இதைக் கவனத்தில் எடுத்துச் செயலாற்றி வருகின்றன. நம்மைப் போன்றவர்களுக்குப் போதிய நேரம் இல்லை. ஊருக்கு ஊர் இலக்கிய மன்றங்களை உருவாக்குவது, முற்போக்குக் கருத்தாளர்கள் அடிக்கடி கலந்துரையாடுவது, மக்கள் மத்தியிலே இலக்கியக் கருத்துக்களை இன்னும் இன்னும் அதிகமாகக் கொண்டு செல்வது, ஈழத்து - தமிழகத்து முற்போக்குக் கலைஞர்களை இன்னும் நெருக்கமாகக் கொண்டு வந்தாலே இலக்கியத்தை மக்கள் இலக்கியமாகப் பரிணமிக்கச் செய்து விடலாம்.

கேள்வி: ஜெயகாந்தனின் தற்போதைய இலக்கியப்பார்வை தனக்கென ஒரு தத்துவத்தைக் கொண்டதா?

பதில்: அவரது முன்னேற்றத்திற்கே தடை அவரது பார்வைதான். ஜெயகாந்தனின் பலவீனமே அதுதான். சீரழிவின் எல்லைக் கோட்டிற்கே போய் விட்டார் அவர். உடை, உணர்வு, உரையாடல்களில் இருந்து கருத்துவரைக்கும் அவரது சீரழிவின் வடிவம் துலாம் பரமாகத் தெரிகிறது. 'சினிமாவுக்குப் போன சித்தாளு' என்ற அவரது கதையை நாடகமாக்கி திண்டுக்கல்லில் வெகுஜனங்களுக்கு எதிராக நாடகமாடினார்கள். திண்டுக்கல் தேர்தல் முடிவு கூட அவருக்குப் பெரிய பேரிடி. நண்பர் என்ற முறையில் அவரது சீரழிவிற்காக வருந்துகின்றேன். ★

Social, Philosophical, Political and Technical

Books From U. S. S. R.

		Rs. cts.
A Dictionary of Philosophy	<i>M. Rosenthal</i> <i>P. Yudin</i>	15-00
Why I'am Like Dad	<i>N. Luchnik</i>	5-00
Secrets of the Second World War	<i>G. Deborin</i>	4-75
Socialism and Culture	<i>A Collection of Articles</i>	3-50
Morality and Politics	<i>SA. Titarenko</i>	2-00
Socialism and Capitalism	<i>Score and Prospects</i>	3-25
The Industrial Electrician	<i>N. Vinogradov</i>	7-50
Maintenance and Repair of Industrial Equipment	<i>W. B. Alabekov</i>	7-00
Electrical Engineering Materials	<i>Yu. Koritsky</i>	7-00
Propagation of Radio Waves	<i>M. Dolukhanov</i>	9-00
Radio Engineering and Electronics	<i>Z. Pruslin</i> <i>M. Smirnova</i>	7-00
Electronics	<i>I. Zhorebstar</i>	8-50
Design of Reinforced Concrete Structures	<i>V. I. Murashev</i> <i>E. E. Sigalov</i> <i>V. N. Vaikov</i>	12-50
Postage Extra		

PEOPLE'S PUBLISHING HOUSE,

No. 124, Kumaran Ratnam Road,
COLOMBO - 2.

Phone: 36111

சோதி ரெக்ஸ்ரையில்ஸ்

14, நவீன மார்க்கட், மின்சாரநிலைய வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

பிரபல புடவை விற்பனையாளர் அழைக்கின்றனர்

“ஆள் பாதி ஆடை பாதி”

— ஒரு பழமொழி

நீங்கள் கம்பீரமான கனவான்களாகவும்
கவர்ச்சி நிரம்பிய அழகு நாரீமணிகளாகவும்
விளங்க

எப்பொழுதும் இவர்களிடம் தொடர்பு கொள்ளுங்கள்

காலத்திற்கு ஏற்ற வகையான
நவீன துணிகள் விநியோகிப்பாளர்

லிங்கம் ரெக்ஸ்ரையில்ஸ்

52, பிரதான வீதி, யாழ்ப்பாணம்.